

ΑΓΩΝΑΣ

«Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως» (Α' Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΒ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 149 - ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009

«Η ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΗ ΑΓΩΓΗ» ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΞΟΜΑΝΕΙΣ «ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ»

Σχόλιο στην επικαιρότητα

Φρενίτιδα παρακμής και σεξουαλικής υστερίας κατέλαβε τους «παιδαγωγούς» του «Υπουργείου Απαιδείας». Έλυσαν όλα τα προβλήματα της διαλυμένης και οικτρά αποτυχημένης Παιδείας και έμεινε ένα μόνο άλτο: «η σεξουαλική αγωγή» στα σχολεία. Και έσπευσαν οι «ακόλαστοι» σεξουαλομανείς των τριών... φύλων του Υπουργείου με την καθοδήγηση του... μεγάλου σεξολόγου κ. Ας κητή, να συγγράψουν εγχειρίδια για να δικαιωθεί ο Σουηδός καθηγητής της Κοινωνιολογίας στο Παν/μιο της Ουψάλα, Ιωακείμ Ισραέλ, να διαπιστώνει ότι: «Στις χώρες που εισήγαγαν το σεξ στα σχολεία, οι στατιστικές απέδειξαν, ότι αυξήθηκε καταπληκτικά ο αριθμός των 12χρονων και 14χρονων που έμειναν έγκυες». Συγχαίρουμε την Ανωτάτη Συνομοσπονδία Πολυτέκνων Ελλάδος, που έστειλε την «αντίθεσή» της στον Υπουργό Παιδείας και ζητεί την ανάκληση της απόφασης για το «μάθημα» του σεξ στα σχολεία.

Τώρα θα διερωτηθείτε και εσείς μαζί μου: και η Εκκλησία πού κρύβεται και δεν αντιδρά; Πώς να αντιδράσει όμως αποτελεσματικά όταν επισήμως εζήτησε οι σεξουαλικές δραστηριότητες δεσποτάδων να είναι κατοχυρωμένο «προσωπικό δεδομένο»; Με τί μούτρα να αντιδράσει; Εκεί καταντήσαμε. Πιο κάτω δημοσιεύουμε την Επιστολή (Διαμαρτυρίας) της «Ανωτάτης Συνομοσπονδίας Πολυτέκνων Ελλάδος».

Αξιότιμε Κύριε Υπουργέ,
η Ανωτάτη Συνομοσπονδία Πολυτέκνων Ελλάδος, η οποία εκπροσωπεί 180.000 πολύτεκνες οικογένειες, επιθυμεί με την παρούσα επιστολή της να σας εκφράσει την πλήρη αντίθεσή της στη σχεδιαζόμενη καθιέρωση του μαθήματος της Σεξουαλικής Διαπαιδαγωγής στο Δημοτικό Σχολείο.

Σας γνωρίζουμε, ότι από τα αποσπάσματα των κειμένων που προορίζονται για διδασκαλία και περιήλθαν σε γνώση μας, αποκομίσαμε αλγινή εντύπωση για όσα επιθυμούν να επιβάλουν στις νεανικές ψυχές. Η αντίδρασή μας ως γονέων σε περίπτωση που τυχόν καθιερωθεί αυτό το μάθημα, ή μία τέτοια ύλη με οποιαδήποτε μορφή, θα είναι σθεναρή και αποφασιστική και πιστεύουμε ότι δεν χρειάζεται να επαναληφθεί το ίδιο φαινόμενο, όπως έγινε με το περιβόητο βιβλίο Ιστορίας της ς' Δημοτικού.

Κύριε Υπουργέ,
όλα τα παιδιά θα μεγαλώσουν και θα γίνουν ενήλικες, όπως όλοι μας..., αλλά παιδιά δεν θα ξαναγίνουν ποτέ. Γιατί κάποιος θέλουν να τα μεγαλώσουν πρόωρα; Και αντί αυτά να χαίρονται ανέμελα επικεντρώνοντας στις αθώες ενασχολήσεις της παιδικής των ηλικίας, να τα σπρώχνουν σε θέματα που δεν είναι για την ηλικία των;

Όταν μάλιστα, διακεκριμένοι παιδαγωγοί και επιστήμονες έχουν απόλυτη αντίθετη άποψη:

- **Ευάγγελος Παπανούτσος:** «Δεν είναι εύκολο πράγμα να μιλήσεις στα παιδιά για το σεξ, χωρίς τον κίνδυνο να τα φοβίσεις, να τα γεμίσεις με αηδία ή το χειρότερο να τα οδηγήσεις σε εκτραχλισμούς». Μπορεί μία τόσο λεπτή και σοβαρή διαπαιδαγωγική να φύγει από τα χέρια των κατ' εξοχήν αρμοδίων, των γονέων, και να περάσει στα χέρια των επαγγελματιών σεξολόγων που ψάχνουν για πελατεία;

- Ο Καθηγητής της Παιδιατρικής του Πανεπιστημίου Αθηνών και Ακαδημαϊκός **Νικ. Μασσανιώτης** τονίζει: «Το θέμα αυτό, θα έπρεπε να μην αποτελεί πια αντικείμενο ιδιαίτερης διαπραγμάτευσης. Είναι λάθος να το αντιμετωπίζουμε χωριστά απ' την άλλη ανατροφή και διαπαιδαγωγική του παιδιού». Για αυτό, διεθνώς, δεν μπορεί να σταθεί η σεξουαλική διαπαιδαγωγική ως αυτόνομο μάθημα. Εκτός εάν θέλουμε τα λίγα αποτυχημένα παραδείγματα ελάχιστων χωρών του εξωτερικού να τα φέρουμε και στην Ελλάδα!...

Στις πολύ λίγες Ευρωπαϊκές χώρες που διδάχθηκε το μάθημα, έχει περιθωριοποιηθεί και τείνει να αποσυρθεί. Γιατί η Ελλάδα να υιοθετήσει κάτι που τόσο προφανώς έχει αποτύχει; Με την πεποίθηση ότι δεν θα ενδώσετε και θα αντισταθείτε σε σχέδια που απεργάζονται την υποδούλωση των παιδιών του Δημοτικού στη βιομηχανία του σεξ, στον εκμαυλισμό και τη διαστροφή τους, που οδηγούν στην πλήρη αποσύνθεση του κοινωνικού ιστού και της κοινωνικής συνοχής της Ελληνικής κοινωνίας,

Διατελούμε μετά τιμής
Για την ΑΣΠΕ

Ο Πρόεδρος Βασίλειος Θεοτοκάτος
Περιοδ. «Χριστιανική Βιβλιογραφία του Σ. Λαγουρού, φ.43».

ΤΑ ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ

του π. Ευστάθιου Κολλά

Ένα σοβαρότατο Εθνικό/Θρησκευτικό πρόβλημα ταλανίζει, εδώ και δεκάδες χρόνια, [από το 1928], την Αυτοκέφαλη, [από το 1850], Εκκλησία της Ελλάδος. Το σοβαρότατο αυτό εκκλησιαστικό πρόβλημα έγκειται, αφ' ενός μεν στην κατάφορη παραβίαση και τον ευτελισμό του Ορθόδοξου Εκκλησιαστικού ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ της Ελλαδικής Εκκλησίας, και αφ' ετέρου στην φαλκίδευση των Κανονικό/Εθνικών δικαιωμάτων του Αυτοκεφάλου της, από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Επειδή η ΘΕΟΛΟΓΙΑ και η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ - ΟΡΘΟΠΡΑΞΙΑ

είναι μεγάλες ΕΥΘΥΝΕΣ, [πρβλ. ΒΕΠΕΣ, τόμ. 2ος, σελ. 180], με το παρόν, και όσα θα αναφερθούν εντός αυτού, απώτερο σκοπό έχουν να συμβάλλουν, στο να δοθεί μια Νομο/Κανονική απάντηση - λύση στο ως άνω χρονίζον πρόβλημα και ένα τέλος σε αυτό το «Σατανικό ερμαφρόδιτο» Εκκλησιαστικό Διοικητικό Σύστημα που ταλαιπωρεί, ως μη όφειλε, την Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη εθνική Εκκλησία της Ελλάδος και το Έθνος, από την αποφράδα εκείνη ημέρα της, εν πολλοίς, λίαν αντί/Κανονικής και Θρησκευτικό/Εθνικά ανυπόληπτης

Πατριαρχικής Πράξεως της 4ης Σεπτεμβρίου του 1928.

Το ερμαφρόδιτο του διοικητικού εκκλησιαστικού συστήματος συνίσταται, στο ότι στο πνευματικό και διοικητικό εύρος της Αυτοκεφάλου εθνικής Ορθόδοξου Εκκλησίας της Ελλάδος συνυπάρχουν, κατά σατανικό τρόπο, τέσσερις εκκλησιαστικές διοικήσεις: Των Αθηνών, της Κρήτης, της Δωδεκανήσου, του Αγίου Όρους, και σε όλο αυτό το αντι/Κανονικό κακό συναπάντημα, και η ΑΝΟΗΣΙΑ της Επιτροπικής διοίκησης των Μητροπόλεων της Μακεδονίας

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ 2Η ΣΕΛΙΔΑ

ΥΣΤΑΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ Π. ΙΕΡΩΝΥΜΟ

Συμπληρώθηκε ήδη έναμιση χρόνος από την ημέρα που εγκατασταθήκατε σαν αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πρόεδρος της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Όλοι μας θα προσδοκούσαμε ότι από τα πρώτα θέματα που θα σας απασχολούσαν θα ήταν τα δυο ανοικτά αποστήματα του παρελθόντος, οι ανοικτές πληγές που συνεχίζουν να πυρορροούν επικίνδυνα, που κούρασαν και ταλαιπώρησαν σφόδρα την Εκκλησία μας.

Το πρώτο είναι η αποκατάσταση της δικαιοσύνης όσον αφορά την ληστρική εκδίωξη του

(μόνου ζώντος) μητροπολίτου Αττικής και Μεγαρίδος κ. Νικοδήμου ο οποίος εκδιώχθηκε της μητροπόλεως του αδικάστος, αναπολόγητος, σφαιγιασμένος κυριολεκτικά και την θέσι του κατέλαβαν παρανόμως και αναισχύντως άνθρωποι που δημιούργησαν μεγάλα προβλήματα στην Εκκλησία.

Γιατί, μακαριώτατε, δεν θέλετε να χαρή η γη και ο ουρανός; Γιατί δεν δίνετε λίγη χαρά και λίγη αγαλλίασι στο εκκλησιαστικό Σώμα, να ενώσετε τα διεστώτα και να συλλειτουργήσετε όλοι μαζί στην μητρόπολι των Αθηνών, μετά από την διάστασι επί χρόνου ενός τρίτου αιώνας;

Το δεύτερο είναι η αποκατάσταση της κανονικής τάξεως στην Ιερά μητρόπολι της Λάρισας. Ο κατέχων τον θρόνον της Λάρισας είναι ένοχος βαρυστάτων εκκλησιαστικών εγκλημάτων και πρέπει να καθαιρεθεί. Τα χέρια του στάζουν αίμα των χριστιανών της Λάρισας. Και όχι μόνο το αίμα που χύθηκε στην ψευτοεσθρόνισί του, αλλά και το αίμα που αντιπροσωπεύει το χρήμα που αξιώνει από τους πτωχούς βιοπαλαιστές και

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ 2Η ΣΕΛΙΔΑ

**346 Ακαδημαϊκοί
από τα μεγαλύτερα
πανεπιστήμια του
κόσμου γράφουν για
την ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ μας**

ΣΕΛΙΔΑ 6

ΜΥΧΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΑΡΣΗΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

του π. Δ. Μακρή

Πατριαρχικές δηλώσεις και περιέργες συμπεριφορές Ιεραρχών υποθάλουν το ισχύον καθεστώς διοίκησης της Εκκλησίας της Ελλάδος και γίνονται αφετηρία δημιουργίας σχετικών σεναρίων

Στην επανεξέταση του καθεστώτος της Αυτοκεφαλίας της Εκκλησίας της Ελλάδος και στην επάνοδο του παλαιού πατριαρχικού καθεστώτος διοίκησης αποβλέπουν οι τακτικές επισκέψεις του Οικουμενικού Πατριάρχη Βαρθολομαίου στις κατά τόπους

εκκλησιαστικές επαρχίες της Ελλάδος, αλλά και οι περιέργες συμπεριφορές Ιεραρχών.

Το μύχιο αυτό στόχο ενισχύουν περαιτέρω οι προσηκτικές αλλά λίαν περιεκτικές προς το θέμα

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗ 5Η ΣΕΛΙΔΑ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΗ

Συνεχίζεται η συλλογή υπογραφών για την «ομολογία πίστεως κατά του Οικουμενισμού». Όσοι επιθυμούν μπορούν να υπογράψουν στα γραφεία της εφημερίδας μας οι απευθείας στη διεύθυνση του περιοδικού «Θεοδρομία» «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ» Τ.Θ. 1602, 54124 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. FAX: 2310 276590 και e-mail: palimpece@otenet.gr

ΥΣΤΑΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ Π. ΙΕΡΩΝΥΜΟ

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ 1Η ΣΕΛΙΔΑ

πολύτεχνους μεροκαματιάρηδες, που συνέπεσε να σέβωνται την κανονική τάξη της Εκκλησίας τους, αλλά εκείνος βρίσκει εύκολους δικαστές να συντριβούν αλύπητα τους χριστιανούς που αγωνίζονται και παλεύουν για μια άμωμη στον τόπο τους Εκκλησία.

Ο ίδιος εξέβρασε εγγράφως όλο το μίσος και την χολή του στο πρόσωπο του κοιμηθέντος αγίου πατρός και επισκόπου των Θεολόγου.

Τα δικαστήρια της πόλεως αναστενάζουν καθημερινά από τις συνεχείς και ασταμάτητες ποινικές

διώξεις των χριστιανών της μητροπόλεως Λαρίσης που αρνούνται να τον αποδεχθούν ως επίσκοπό τους, διότι δεν είναι ο κανονικός επίσκοπος τους, γι' αυτό και διαμαρτύρονται και τον αποδοκιμάζουν κατά την κανονική τάξη, αφού δεν εισήλθε από την θύρα της επισκοπής τους, αλλά από αλλαχού.

Τις αντικανονικότητες, που προηγήθηκαν της εγκαταστάσεώς του, σεσεί τις γνωρίζετε πολύ καλά, ακόμα και

ως εξάρχος, ενός θέματος που δεν είναι του παρόντος. Τί κάνατε όμως και τί κάνατε τώρα που γίνετε αρχιεπίσκοπος; Περνάει ο καιρός και ο πατριός του ποιμνίου μετά από όλα αυτά και άλλα πολλά συνεχίζει να παραμένει εκεί χωρίς να αισθάνεται ότι εξ αιτίας του «βλασφημείται το όνομα του Κυρίου εν τοις εθνεσι» (Ρωμ. 2,24).

Βλέπουμε, λοιπόν, όλοι μας ότι ο Θεός δεν επέτρεψε τόσα χρόνια να ηρεμήσουν τα πράγματα στις δύο αυτές ιερές μητροπόλεις. **Δεν σας απασχόλησε αυτό το φαινόμενο μήπως γίνεται κατά παραχώρησι Θεού για να μετανοήσουν όλοι οι ένοχοι ή οι συνένοχοι που συμμετείχαν εις αυτά τα εκκλησιαστικά εγκλήματα;**

Γιατί, μακαριώτατε, δεν σταματάτε **ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ** αυτές τις δύο εκκλησιαστικές ασχήμιες, που εξοργίζουν το Θεό και πικραίνουν τους ανθρώπους;

Γιατί δεν θεραπεύετε αυτά τα δύο ανοικτά αποστήματα που όζουν 35 ολόκληρα χρόνια;

Δεν επιθυμείτε να λήξουν αισώς αυτά τα δύο βροντερά και πολυχρόνια σκάνδαλα επί της δικής σας αρχιεπισκοπίας;

Τι θα απολογηθήτε, όταν εμφανισθήτε - θάπτον ή βράδιον - ενώπιον του θρόνου του Θεού;

Μακαριώτατε, ο χρόνος της ζωής λίαν συνεσταλμένος εστί και το πέρας διαφαίνεται εγγύτερον δι όλους μας.

Σπεύσατε, παρακαλούμε, μακαριώτατε, σπεύσατε όσον τάχιον ότι προς εσπέρας εστί και κέκλικεν η ημέρα.

Νυν καιρός ευπρόδεκτος, νυν ημέρα σωτηρίας.

Εν τω Άδη ουκ εστί μετάνοια, μακαριώτατε.

ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ

και Θράκης.

ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ - ΕΡΩΤΗΜΑ :

Τί είναι, λοιπόν, και τί δικαιώματα δίνει το ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΝ σε μια αδελφή εθνική Ορθόδοξη Εκκλησία ενός κυρίαρχου Κράτους;

ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟ σε μια Ορθόδοξη Εθνική αδελφή Εκκλησία, κατά το Κανονικό Δίκαιο και την Ορθόδοξη Εκκλησιολογική ορολογία, σημαίνει ότι η αδελφή αυτή Εκκλησία είναι ανεξάρτητη από την Πατριαρχική δικαιοδοσία, και υπό την προστασία των θείων και Ιερών Κανόνων, «κέκτηται εκκλησιαστικήν δικαιοδοσίαν, και ασκεί ολοκληρωτικήν πνευματικήν διοίκησιν εντός των Κρατικών γεωγραφικών αυτού ορίων και, ουδεμία άλλη Ορθόδοξη Εκκλησία δύναται να επεμβαίνει εις τα εσωτερικά ζητήματα μιας άλλης Εκκλησίας» [ΘΗΕ, τόμ. 9^{ος}, σελ. 951]. Υπό το βάρος αυτό των Κανονικών/Εθνικών δικαίων, «... τοις πολιτικός και δημοσίους τύποις, και των εκκλησιαστικών πραγμάτων η τάξις ακολουθείτω», [Καν. 17^{ος} Δ' Οικ. Συνόδου], ο Οικουμενικός Θρόνος εχορήγησε το ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΝ στην εθνική Εκκλησία της Ελλάδος, όταν το Ελληνικό Κράτος περιχαράκωθηκε με εθνικά και διεθνώς αναγνωρισμένα σύνορα μετά τη παλιγγενεσία του 1821, με το Κανονικό δικαίωμα να επεκτείνει την πνευματική και διοικητική της εξουσία σε όλο το γεωγραφικόν ΕΥΡΟΣ του Ελληνικού Κράτους, όπως ήδη αναφέρθηκε παραπάνω. Κάτω από αυτές τις Νομο/Κανονικές προϋποθέσεις ο Συνοδικός Πατριαρχικός Τόμος του 1850 αναφερόμενος στις ρητές και κατηγορηματικές διατάξεις του ως άνω 17^{ου} Ιερού Κανόνα της Δ' Οικ. Συνόδου, ότι τις πολιτικές αλλαγές υποχρεωτικά ακολουθούν και οι Θρησκευτικές, χορήγησε στην Εκκλησία του Ελληνικού Βασιλείου το ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΝ άνευ ουδεμιάς εκκλησιαστικής δεσμεύσεως: «... Επί ταύτη τη βάσει ανέκαθεν η του Χριστού Εκκλησία, ήτοι αι σεσπταί Οικουμενικά Σύνοδοι... ωρίσαμεν τη δύναμι του Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος, όπως η τε αγία ημών Πίστις διατηρηθή εσαεί αλώβητος και οι Κανόνες των θείων Πατέρων απαραβίαστοι και απαρασάλευτοι... δια τον παρόντος Συνοδικού Τόμου... η εν των Βασιλείω της Ελλάδος Ορθόδοξος Εκκλησία... υπάρχει του λοιπού Κανονικώς αυτοκέφαλος... διοικούσα τα της Εκκλησίας κατά τους θείους και ιερούς Κανόνες». Στην ίδια ακριβώς Κανονική αυτή γραμμή του Πατριαρχικού Συνοδικού Τόμου του 1850 κινήθηκαν και οι μετέπειτα Πατριαρχικές Συνοδικές Πράξεις που ακολούθησαν, του 1866 και 1882, με τις παραχωρήσεις των Ιωνίων Νήσων, και της Θεσσαλίας και Ηπείρου. Η Πατριαρχική Συνοδική Πράξη του 1928, αν και τονίζει με έμφραση ότι: «Ακλόνητον την βάσιν της Κανονικής τάξεως έχουσα και διαφυλάττουσα η Αγία του Χριστού Εκκλησία εν τη της εκκλησιαστικής διοικήσεως οικονομία...», εν τούτοις είναι εντελώς έξω και πέρα από την Κανονικό/Εθνική διοικητική τάξη, όταν προς τούτο σφάλει καιρία από Κανονικής απόψεως, ως προς την παραχώρηση των επαρχιών Μακεδονίας και Θράκης, φαλκιδεύοντας ταυτόχρονα, κατάφορα, τα εκκλησιαστικά δικαιώματα ενός Νομο/Κανονικού ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ αδελφής εθνικής Εκκλησίας κυρίαρχου Κράτους.

Δηλαδή, με την Συνοδική αυτή Πράξη του 1928 ο Οικουμενικός Θρόνος, «γυμνή τη κεφαλή», αγνοεί εσθιωτικά τις ρητές, κατηγορηματικές και απαραχάρακτες διατάξεις των θείων και Ιερών Κανόνων και των Εθνικών δικαίων ενός κυρίαρχου Κράτους και της Αυτοκέφαλης Εκκλησίας του, και χορηγεί τις Επαρχίες Μακεδονίας και Θράκης με το «Σζόλοικον» σύστημα διοικήσεως της «Επιτροπείας». Δηλαδή, κατά τον παραλογισμό του «αποφασίζομεν και διατάσσομεν», δηλώνει, όλως ανερυθρίαστα έναντι των Εθνικών/Κανονικών ισχυόντων, ότι: «η διοίκησις εν τοις επί μέρους των επαρχιών τούτων να διεξάγεται εφεξής επιτροπικώς υπό της πεφλημένης αγιωπάτης αδελφής Εκκλησίας της Ελλάδος...».

Η διοίκησις υπό «επιτροπείαν» χορηγείται μόνο σε ένα πλήθος ανθρώπων, που δεν έχουν νόμους και Δικαιοσύνη. Επ' αυτού

ο Πλάτων είναι λίαν σαφής και κατηγορηματικός: «ου γαρ οίον τε ανθρώπους άνευ νόμων και δίκης ζην. Όταν ουν ταύτα τα δύο εκ του πλήθους εκλίπη, ότε νόμος και η δίκη, τότε ήδη εις ένα αποχωρείν την επιτροπείαν τούτων και φυλακήν » [Πλάτων «Νόμοι»]. Δηλαδή, κατά την ως άνω Πατριαρχική Πράξη, η Εκκλησία του Χριστού «ην περιποιήσατο δια του αίματος του ιδίου », [Πράξ. 20,28], είναι ένα «ξέφραγο αμπέλι». Δεν είναι περιχαράκωμένη με Δόγματα (= Ορθόδοξη Πίστη), με Εκκλησιολογία (= περί Εκκλησίας Ορθόδοξη διδασκαλία), και με αμετάθετους και απαραχάρακτους Κανόνες (= το καθόλου εκκλησιαστικό Δίκαιο), και εκκλησιαστικούς Νόμους; Δηλαδή, κατά το Οικουμενικό Πατριαρχείο, στο Ελληνικό Κράτος και την Εκκλησία του ισχύει το «μπάτε σκύλοι αλέστε...», και για το λόγο αυτό θέλει ο Οικουμενικός Πατριάρχης να μετεπιθέσει στην Αθήνα Πατριαρχικό Επίτροπο (= Έξαρχον;). **Άπαγε της βλασφημίας!!**

Με την απόφασή του αυτή, της διοικήσεως «επιτροπικώς» των Επαρχιών αυτών, ο Οικουμενικός θρόνος πέραν της καταπάτησης των θείων και Ιερών Κανόνων, περιπίπτει και στο Κανονικό παράπτωμα της «εισηγήσεως στα εσωτερικά άλλης αδελφής Εκκλησίας», κάπι που, κατά τα ανωτέρω, απαγορεύει λίαν αυστηρώς το εκκλησιαστικό ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΝ. **Και ευλόγως τίθεται το ερώτημα: Αν και κατά πόσον η υπό επιτροπία διοίκηση που εντέλλεται ο Οικουμενικός Θρόνος, με την ως άνω Πατριαρχική Πράξη της 4^{ης} Σεπτεμβρίου 1928, έχει Εθνικό και Εκκλησιαστικό Νομό/Κανονικό κύρος και ισχύ;**

ΠΡΟΣΟΧΗ!! Εν προκειμένω πρέπει να τονιστεί με έμφραση, ότι **ναι** μεν το Ελληνικό Κράτος συμπεριέλαβε την Πράξη του 1928 στο αρθρ. 3 του Συντάγματος, αλλά με τις διατάξεις μόνων των Όρων εκείνων που είχαν συμφωνηθεί με το ν.3615/1928. Απόδειξη, επ' αυτού, αποτελεί ο εν ισχύει ν.590/77, «Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας της Ελλάδος», όπου, λόγω του ότι η Πατριαρχική Πράξη, που εκδόθηκε μετά από δύο μήνες του ν.3615/1928, και πρόσθεσε οκτώ [8] ακόμη όρους, **εν αγνοία του Ελληνικού Κράτους και της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας του**, λίαν σαφώς, τους αγνοεί, και αναφέρεται μόνον: **αα)** Στη συγκρότηση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου [ΔΙΣ]. **ββ)** Στη σύνθεση και αρμοδιότητες της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας, και **γγ)** Στα της εκλογής Μητροπολιτών ολοκληρώου της Επικράτειας του Ελληνικού Κράτους [ν.590/1977, αρθρ. 23-24]. **Δεν είναι ποτέ δυνατόν να αποδεχθεί ένα Κυρίαρχο Κράτος, και εν προκειμένω το Ελληνικό Κράτος, να διατηρεί αμφισβητούμενα Εθνικά ΣΥΝΟΡΑ, ούτε και περιορισμούς του εκκλησιαστικού ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ της Εκκλησίας του, το οποίο οφείλει να εκτείνει την εκκλησιαστική πνευματική διοίκησή του σε όλο το γεωγραφικό μήκος και το πλάτος της Κρατικής κυριαρχίας του. «Τους επισκόπους εκάστου έθνους ειδέναι χρη τον εαυτοίς πρώτον, και ηγείσθαι αυτόν ως κεφαλήν» [Καν. ΛΔ' Αγ. Αποστόλων].**

Κατόπιν, των όσων εξετέθησαν ανωτέρω, συνάγεται, αβίαστα, ότι η Πράξη του 1928, πάσχει σοβαρά από Κανονικό/Εθνική έποψη, διό και τα διαφορούμενα εκείνα σημεία της που προκαλούν θρησκευτικές και Εθνικές τριβές, αποσφραγίζουν με τον Εκκλησιαστικό νόμο του Κράτους 590/77 «Καταστατικός Χάρτης της Εκκλησίας», και συνεπώς, η εν λόγω Πατριαρχική Πράξη με τα όσα αντι/Κανονικά και Αντεθνικά αναφέρει σχετικά την «Επιτροπικήν συνδιοίκησιν» των Επαρχιών Μακεδονίας και Θράκης, είναι απαράδεκτα για ένα Κυρίαρχο Κράτος και την Αυτοκέφαλη εθνική Εκκλησία του, και πρέπει να προσεζόμε πολύ, γιατί το Φανάρι επιδιώκει, υπούλως, την αναμόρφωση του ισχύοντος Καταστατικού Χάρτη, για να συμπεριληφθεί εκεί και να αναγνωρισθεί, στο σύνολό της, και η Εθνικό/Θρησκευτικά εντελώς ανυπόληπτη Πατριαρχική Συνοδική Πράξη της ως άνω αλήστου μνήμης ημεροχρονολογίας του 1928.

ΠΡΟΣΟΧΗ, γιατί ενδεχομένη Νομική αναγνώριση της Πράξεως αυτής του Φαναρίου, ως έχει, θα φαλκιδεύσει τα Εθνικά δίκαια,

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ 1Η ΣΕΛΙΔΑ

αλλά και το Αυτοκέφαλο της Ορθόδοξου Εκκλησίας μας, και δικαιωματικά πλέον θα απαιτηθεί, η δημιουργία Εξαρχίας στην Αθήνα, ότε και θα καταστεί η Εκκλησία μας «θεράπευα του Φαναρίου».

Οι Θείοι και Ιεροί Κανόνες απώτερο σκοπό έχουν, να εξασφαλίζουν την Τάξη και την Ειρήνη μεταξύ των Ομόδοξων Εκκλησιών, γιατί ο Θεός που πιστεύουμε, δεν είναι, «Θεός ακαταστασίας, αλλά [τάξεως και] ειρήνης» [Α' Κορ. 14,33], και ακριβώς οι Ιεροί Κανόνες προβλέπουν τις περιπτώσεις εκείνες που θα προκύψουν, όταν μια Επαρχία προσαρτάται Εθνικά σε μια άλλη Αυτοκέφαλη Εκκλησία, και ορίζουν, επακριβώς, και με πλήρη σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της: «... τοις πολιτικός και δημοσίους τύποις και των εκκλησιαστικών παροικιών η τάξις ακολουθήτω» [Καν. ΙΖ' Δ' Οικ. Συνόδου]. Ερμηνεύοντας τον Ιερό αυτό Κανόνα οι μεγάλοι Βυζαντινοί Κανονολόγοι: Ζωναράς, Βλάσταρις και Αριστηνός ορίζουν, «... ο δε λέγει τούτον εστιν ... ει δε βασιλεύς πλιν εκ νέου εκάινισεν, ή και αύθις καινίσει, ου φιλονεικήσει περί αυτής ο γεινιάζων Επίσκοπος και ... υπό την παροικίαν αυτού ποιήσαι ταύτην επεκαλέσει, αλλά τοις πολιτικός και δημοσίους τύποις ακολουθήσει, ώστε εκείνης της επαρχίας ή παροικίας τον επίσκοπον ταύτην υφ' εαυτόν έχειν, εις ην αύτη εναπεγράφη και υπετέθη τελείν... Μονονουχί τούτον των Πατέρων λεγόντων, ότι, επει της βασιλική εξουσία αντιπίπτει ου δεδυνήμεθα, τοις τυπουμένοις παρά των βασιλέων, εν τούτοις ακολουθείτω και η εκκλησιαστική τάξις» [Σύνταγμα Θείων και Ιερών Κανόνων, Γ. Ράλλη - Μ Ποτλή, τόμ. Β' σελ 258-263].

Σχετικά με την Πατριαρχική Πράξη του 1928 θα πρέπει να λεχθούν και τα εξής ιστορικά αξιοσημείωτα. Ότι την ύπουλη αυτή Πράξη του Οικουμενικού Θρόνου, ως έχει, η Αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος δεν την αποδέχτηκε αρχικά, παρά μόνον «**ως προσωρινή λύση Οικονομίας, και τούτο προς χάριν του Πατριαρχείου**». Επ' αυτού ο Αρχιεπίσκοπος τότε, ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, στηριζόμενος στις διατάξεις των θείων και Ιερών Κανόνων εισηγείται στα μέλη της Ιεράς Συνόδου, ότι πρέπει αυτές οι Μητροπόλεις, Μακεδονίας - Θράκης, να «**διακόψουν κάθε δεσμό με το Πατριαρχείο**», αλλά διότι τότε ο Οικουμενικός Θρόνος διήρχετο κρίση, και έπρεπε οπωσδήποτε να προστατευθεί, ζήτησε να εγκρίνουν την «**κατ' Οικονομίαν, προσωρινήν λύσιν**», χωρίς βεβαίως τούτο, ποσώς, να βλάψει ούτε στο ελάχιστον το **ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΝ** της. Εδώ η Εκκλησία της Ελλάδος στήριξε με γενναίότητα το ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟ της και ως αδελφή Εκκλησία, χαρίστηκε, «**προσωρινώς**», στο Πατριαρχείο μας. Και τώρα το Φανάρι ξεχνά αυτή τη θυσία της αδελφής Ελλαδικής Εκκλησίας, και απεργάζεται χωρίς εντροπή, τη **συρρίκνωσή της**; Δηλαδή, κατά τη σοφία του λαού, «... εκεί που μας χρωστούσανε, μας παίρνουν και το Βόδι...».

ΛΟΙΠΟΝ, «ελήλυθεν η ώρα» να βροντοφωνάξουμε στον Οικουμενικό με στενόρειαν φωνή, και να διακηρύξουμε σε όσους επιβουλεύονται την Αυτοκεφαλία της Ορθόδοξου Εκκλησίας μας, ότι εμείς έχουμε φωνές Θείων και Ιερών Κανόνων, και «**τύπον πολιτικών**», και **οφείλομε, εναντί τους, να είμαστε προσεκτικοί. Να τους προστατεύομε, να τους παρακολουθούμε επισταμένως, να τους σεβόμαστε, και να τους εφαρμόζομε πιστά**. «Αλλότριες φωνές» δεν γνωρίζομε. Τις αποστρεφόμεστε μετά βδελυγμίας και αγανακτήσεως, οπωθενδήποτε και αν προέρχονται. Η Εκκλησία της Ελλάδος πορεύεται και θα πορεύεται με γνώμονα πάντα την Κανονική Τάξη και Πράξη, υπεραμυνόμενη των Νομο/Κανονικών Κυριαρχιών της δικαιωμάτων επί του γεωγραφικού ΕΥΡΟΥΣ του εκκλησιαστικού ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ της, όσο και αν οι «**Ηρωϊκάδες**» μαίνονται και ταραττονται».

Πρεσβύτερος ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΚΟΛΛΑΣ
Ορθόδοξος Θεολόγος
- Εκκλ/κός Συνήγορος
17-9-2009

Ο μακαριώτης και πατριός της μητροπόλεως Λαρίσης κ. Νικόδημος εξορίστος επί 35 χρόνια από το ποιμνίου του, διότι με τη ζωή του και το πνεύμα του βιώνει και σινιστά μία Αγία και Αμωμη Εκκλησία.

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 149,
ΚΩΔ. ΥΠ. 1603
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009

Ιδιοκτήτης - Εκδότης - Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τσιόπουλος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20
& Αστροναυτών

Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ. & Φαξ: 2410 55-11-13

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

Σήμερα δημοσιεύουμε την 10η από τις 14 κατηγορίες που συνέταξε ο κατήγορος και δικαστής Ιγνάτιος Λάππας, και την 10η αντίκρουση από τον κατηγορούμενο π. Ευθύμιο Τρικαμινά

(συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο) 10η κατηγορία του δεσποτή Ιγνατίου

1. **Επί παρερμηνεία και διαστρόφι των Ιερών Γραφών και των Πατερικών κειμένων επί σκοπώ τρώσεως της κανονικής εν τη Εκκλησία τάξεως, ως επί παραδείγματι εν τη συγκεκριμένη της 15ης-5-2004 "προκηρύξει" εν ή αγνοεί παν ό,τι ο θεός Πατήρ της Εκκλησίας ημών Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος πιστεύει δια την Αρχιερωσύνην, άπαν τόνους ολόκληρους καλύπτουσι της Ορθόδοξης Πατρολογίας και διαφημίζει λόγον του Αγίου Πατρός απομονώνων αυτόν του λοιπού κειμένου, φέρων τον Άγιον Ιωάννην τον Χρυσόστομον καθυβρίζοντα και φοβούμενον τους Επισκόπους. Η αγνοών τι ο Ιερός Πατήρ έλεγεν εις το ποιμνιον του δια τον διάδοχόν του, το οποίον ως γνωστόν παρεκίνη αυτόν να ακολουθούν, αυτός εξεγείρει τους πιστούς. Ξυκοφαντεί δε ημάς δια του πατερικού ρητού ότι χρησιμοποιούντες κοσμικάς δυνάμεις ελάδομεν τον θρόνον, συκοφαντών ύτω σύμψασαν την Ιεραρχίαν της Εκκλησίας ότι υπήκουσον εις αλλότριας φωνάς και εψήφισεν ημάς και ανήγαγεν εις τον της Λαρίσης θρόνον, επί σύρων κατ' αυτού τους λόγους του Κυρίου τον λέγοντος "προσέχετε από των ψευδοπροφητών, οίτινες έρχονται προς υμάς εν ενδυμίαις προβάτων, έσωθεν δε εισί λύκοι άρπαγες" (Ματθ. 7,15), ή "εγερθήσονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και δώσουσι σημεία μεγάλα και τέρατα ώστε πλανήσαι ει δυνατόν και τους εκλεκτούς" (Ματθ. κδ. 24) και ό ο Θεός Απόστολος διδάσκουσι "Άγαπητοί μη πάντα πνεύματα πιστεύετε, αλλά δοκιμάζετε τα πνεύματα ει εκ του Θεού εστιν, ότι πολλοί ψευδοπροφήται εξέληκθησαν εις τον κόσμον" (Α' Ιω. δ,1) και "Έγένοντο δε και ψευδοπροφήται εν τω λαώ ως και εν υμίν εσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οίτινες παρεισάξουσιν αιρέσεις απώλειας" (Β' Πέτρου Β. 1).**

10η αντίκρουση επί του κατηγορητήριου

10. Δια την 1' κατηγορίαν του κατηγορητήριου έχω να αναφέρω τα ακόλουθα:

Είναι και εις αυτήν την παράγραφον προφανής η προσπάθεια αποπροσανατολισμού και παραπληροφορήσεως και μάστιθα σε τέτοιο σημείο ώστε να χρησιμοποιείτε **Ιησουίτικες μεθόδους**. Αυτό φαίνεται καθαρά από δύο σημεία της παραγράφου τα οποία ακολούθως αναφέρω και επεξηγώ.

α) Αναφέρετε συγκεκριμένως εις την παράγραφον αυτήν επί λέξει τα εξής: «εν ή αγνοεί παν ό,τι ο θεός πατήρ της εκκλησίας ημών Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος πιστεύει δια την Αρχιερωσύνην, άπαν τόνους ολόκληρους καλύπτουσι της Ορθόδοξης Πατρολογίας...». Και βέβαια είναι απολύτως σωστά αυτά τα οποία γράφετε, διότι όντως ο άγιος έθεσε τον αρχιερωσύνην εις το ύψος το οποίον έπρεπε. Το θέμα όμως δεν είναι τί έπίστευε ο άγιος δια την αρχιερωσύνην, **αλλά τί έπίστευε δια τους αρχιερείς**, δια τους φορείς δηλαδή αυτού του αξιώματος. Επειδή λοιπόν και οεις προφανώς γνωρίζετε ότι άλλα έπίστευε ο άγιος δια την αρχιερωσύνην και άλλα δια τους αρχιερείς, αναφέρετε στο κατηγορητήριο την αρχιερωσύνην, δια να καλυφθήτε πίσω από αυτήν και να συσκοτίσετε κατά τρόπον, όπως προαναφέρα, **ιησουίτικα** τα πράγματα και να δώσετε στον λαό να πιστεύσιν ότι ο άγιος αυτός, όπως και όλοι οι άλλοι άγιοι δεν έκανε διάκριση μεταξύ καλού επισκόπου και κακού, μεταξύ καλού ποιμένου και κακού.

β) Αναφέρετε επίσης εις αυτήν την παράγραφον τα εξής: «Η αγνοών τι ο ιερός πατήρ έλεγεν εις το ποιμνιον του δια τον διάδοχόν του, το οποίον ως γνωστόν παρεκίνη αυτόν να ακολουθούν, αυτός εξεγείρει τους πιστούς». Και εδώ υπάρχει άφθονη συσκοτική και συγχρόνως παραπληροφόρησις. Θέλετε και εις αυτό το σημείο να παρουσιάζεται τον άγιο ως επιβάλλοντα εις το ποιμνιον του την τυφλή υπακοή στους επισκόπους ό,τι και αν αυτοί διδάσκουν και με οιονδήποτε τρόπο εκλέγονται.

Δι' αυτόν τον λόγον ξεκινώντας από τον χρυσορρήμονα άγιο θα αναφέρω και γνώμες άλλων αγίων δια να καταδείξω την μεταξύ των αγίων συμφωνία εις το ότι υπάρχουν καλοί και κακοί επισκοποι και τους μεν καλούς πρέπει να αγαπούμε, να σεβώμεθα και να ακολουθούμε, ενώ αντιθέτως τους κακούς πρέπει να μη τους τιμούμε, ούτε να τους ακολουθούμε, αλλά να τους αποστρεφώμεθα. Ιδιαίτερως δε και πρωτίστως αυτό ισχύει όταν οι επισκοποι σφάλουν σε θέματα της πίστεως.

Κατ' αρχάς την διάκριση του καλού και κακού ποιμένου την κάνει ο ίδιος ο Κύριος (Ιωάν. 10, 1-16) λέγοντας ότι ο καλός ποιμίν διακρίνεται από το ότι θυσιάζει την ζωή του για να σωθούν τα λογικά πρόβατα, ενώ ο κακός φεύγει σε κάθε κίνδυνο και εγκαταλείπει τα πρόβατα στην διάθεση των λύκων. Ο απόστολος Παύλος κατά τον ίδιο τρόπο εξηγεί στους Επισκόπους της Μιλήτου, όταν τους εκάλεσε στην Έφεσο, λέγοντας τα εξής: «Προσέχετε ούν εαυτοίς και παντί τω ποιμνίω εν ώ υμάς το Πνεύμα το Άγιον έβητο **επισκόπους ποιμαίνεν**

την εκκλησίαν του Κυρίου και Θεού, ήν περιποιήσατο δια του ιδίου αίματος, εγώ γαρ οίδα τούτο, ότι εισελεύσονται μετά την άφιξί μου λύκοι βαρείς εις υμάς μη φειδόμενοι του ποιμνίου» και **εξ υμών αυτών αναστήσονται άνδρες λαλούντες διεστραμμένα τον ανοσιπών τους μαθητάς οπίσω αυτών**» (Πράξ. 20, 28-31). Λέγει λοιπόν και ο μέγας απόστολος των εθνών προς τους επισκόπους ότι και από εσάς τους ίδιους θα υπάρξουν πολλοί οι οποίοι θα διδάσκουν διεστραμμένα και πλανημένα, ώστε να παρασύρουν τον λαό να τους ακολουθή.

Οι άγιοι Απόστολοι εις τας διαταγάς των παραγγέλλοντα τα εξής: «**να μήποτε είπει ο λαϊκός, ότι εγώ πρόβατον ειμί και ου ποιμίν και ουδένα λόγον εμαυτού πεποιήμα**» ο ποιμίν όφεται και αυτός μόνος εισπραχθήσεται την υπέρ εμού δίκην **ώσπερ γαρ τω καλώ ποιμένι το μη ακολουθούν πρόβατον λύκοις έκειται εις διαφθοράν, ούτω τω ποτηρώ ποιμένι το ακολουθούν πρόδηλον έχει τον θάνατον, ότι καταπρώζεται αυτό. Διό φευκτέον από των φοβρέων ποιμένων**» (Διαταγ. Αποστ. 2, 19).

Ο αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος, τον οποίο μνημονεύετε εις την παρούσα παράγραφον του κατηγορητήριου, εξεφράζεται με τους πλέον βαρείς τίτλους, τους οποίους οι πατέρες χρησιμοποιούν δια τους αρετικούς, όταν ομιλούσε δια τον διάδοχόν του Αρσάκιον και επαινούσε αυτούς οι οποίοι αντεστάθησαν στο οάπιο εκκλησιαστικό κατεστημένο της εποχής του, κληρικούς και λαϊκούς, με αποτέλεσμα να ευρίσκοντο καθηρημένοι, εξορισμένοι και φυλακισμένοι. Αναφέρω προς πίστωσιν δύο τρία τμήματα των εκ της εξορίας επιστολών του:

«**Ηκουσα γαρ καγώ περί του λήρου εκείνου του Αρσακίου, όν εκάθησεν η βασιλίσσα εν τω θρόνω, ότι έθλιψε τους αδελφούς όλους μη θέλοντας αύτω κοινώνησαι πολλοί δεν αυτών δι' εμέ και εν τη φυλακή εναπέθανον. Ο γαρ προβατόσχημος εκείνος λύκος, ο οσχίμα μεν έχων επισκόπου μοικός δε υπάρχων, ως γαρ η γνήη μοικαλής χρηματίζει, η ζώντος του ανδρός ετέρω συναφθείσα, ούτω και ούτος μοικός εστί ου σαρκός αλλά πνεύματος**» ζώντος γαρ εμού ήρπασέ μου τον θρόνον της εκκλησίας». (ΕΠΕ 38, 240).

Θα ήθελα πολλά να γράψω εις το σημείον αυτό, τα οποία έχουν άμεσον σχέση με την παρούσα κατάσταση στην Λάρισα, επειδή είστε ένα πιστό αντίγραφο του Αρσακίου και ως εκ τούτου οι χαρακτηρισμοί του χρυσορρήμονος και Χρυσοστόμου πατρός ισχύουν και για σας. Πιστεύω ότι όλους, αυτούς τους αντιδρώντας τότε στη νέα επί Αρσακίου διαμορφωθείσα εκκλησιαστική κατάσταση στην Κων/πολι και μη κοινωνώντας με αυτόν, θα τους εθεωρούσατε εκτός εκκλησίας, σύμφωνα με τη νέα παπική θεολογία, την οποία έχετε ενστερνισθή. Δύο σημεία μόνο θέλω να επισημάνω από το υπέροχο αυτό τμήμα της επιστολής, τα οποία ίσως διαφύγουν της προσοχής σας και δεν θα επεκταθώ περαιτέρω, διότι πολλές φορές όταν κάτι είναι πλείου φαινετότερο, καταντά περιττή η δική μας ανάλυση. Το ένα σημείο, το οποίο λέγει ο άγιος «...πολλοί δε αυτών δι' εμέ και εν τη φυλακή εναπέθανον». Δηλαδή οι αδελφοί αυτοί του αγίου δεν ευφλακίστηκαν και απέθαναν δια τον Χριστό, αλλά δια τον Χρυσόστομο. Βλέπετε δηλαδή ότι όταν αυτός ο οποίος αδικείται και διώκεται είναι άνθρωπος του Χριστού, ο αγώνας τον οποίον κάνωμε δι' αυτόν, καθώς και ό,τι υποστούμε λογίζονται τίς τα εκάναμε δια τον Χριστό. Το δεύτερο είναι ο τίτλος και ο παραλήπτης της επιστολής αυτής του αγίου, ο οποίος είναι ο εξής: «**Προς Κυριακόν επισκόπον εν εξορία όντα και αυτών**». Ο επισκόπος Κυριακός εξορίστηκε διότι δεν ήθελε να επικοινωνήσιν εκκλησιαστικώς με τον Αρσάκιον και όσους τον ανεγνώριζον. Όλη δε η επιστολή είναι μία παρηγορία και ένα βάλοαμο προς τον Επίσκοπο, μία υπενθύμισις παρομοίων παθημάτων των αγίων και μία προσδοκία των μελλόντων αγαθών.

Επειδή λοιπόν αναφέρετε στην παρούσα παράγραφο του κατηγορητηρίου τα εξής: «**Η αγνοών τι ο ιερός πατήρ έλεγεν εις το ποιμνιον του δια τον διάδοχόν του, το οποίον ως γνωστόν παρεκίνη αυτόν να ακολουθούν, αυτός εξεγείρει τους πιστούς**», σας μεταφέρω ένα άλλο θαυμάσιο τμήμα επιστολής του άγ. προς τους κληρικούς, οι οποίοι δεν είχαν καμμία εκκλησιαστική επικοινωνία με τον Αρσάκιον και ως εκ τούτου είχαν φυλακισθή. Ο τίτλος της επιστολής «**Τοις εγκλεισμένοις Επισκόποις, Πρεσβυτέροις και Διακόνοις εν δεσμοτηρίω δι' ευσέβειαν**».

Και η αρχή της επιστολής: «**Μακάριοι του δεσμοτηρίου και της αλύσεως και της των δεσμών υποθέσεως υμείς μακάριοι και τρισμακάριοι και πολλάκις τούτο, οι πάσαν ανηπίτοσασθαι την οικουμένην τω περι υμάς φίλτρον, εραστάς υμών και τους πόρρωθεν όντας πεποιήκατε. Πανταχού γης και θαλάττης άδειτοι υμών τα κατορθώματα, η ανδρεία, η απερίτρεπτος γνώμη, το αδούλωτον φρόνημα. Ουδέν υμάς κατέπληξε (τίποτε δεν σας εφοβόισε) των δοκούντων είναι δεινών, ου δικαστήριον, ου δήμιος, ου βασάνων θινάδες, ουκ απειλάι μωριών γέμουσα θανάτου, ου δικαστής πυρ από του στόματος αφίεις, ουκ εχθροί θήγοντες (ακονίζοντας) τους οδόντας και μύρια είδη κινούντες επιβουλής, ου συκοφαντία τσοαύται, ουκ ανίστασονται κατηγορία, ου θάνατος προ των οφθαλμών καθ' εκάστην ημέραν φανόμενος, αλλ' ήρκεσεν υμίν εις παράκλησιν των γινομένων ή των γινομένων υπόθεσις (σας αρκούσαν για παρηγορία αυτά τα ίδια τα γεγονότα).**

Δια ταύτα φανερός μεν υμάς πάντες στεφανούσι και ανακηρύττουσι, ου φίλοι μόνον, αλλά και αυτοί οι εχθροί και ταύτα κατασκευάζοντες... Και τα μεν ενταύθα τοιαύτα, τα δε εν ουρανούς τις παρασπίσει διηνάσεται λόγος; Εγγέγραπται υμών τα ονόματα εν βίβλω ζωής, μετά των αγίων καταριθμήθητε μαρτύρων. Οίδα ταύτα εγώ σαφώς, ουκ εις τον ουρανόν αναβάς, αλλ' από θείων αυτών μαθών χρησμών.»

Πρέπει λοιπόν να δώσετε τώρα εσείς κάποια εξήγηση. Πώς δηλαδή ισχυρίζεσθε στο κατηγορητήριο ότι ο άγιος προέτρεπε το ποιμνίό του σε υπακοή στον διάδοχό του, την στιγμή κατά την οποία εμακάριζε και κατέτασε μεταξύ των αγίων και μαρτύρων εκείνους οι οποίοι έκαναν ανταρσία στον διάδοχό του, δεν είχαν εκκλησιαστική επικοινωνία με αυτόν και εδιώχθησαν χάριν αυτής της ομολογίας; Μήπως ο άγιος ήταν διγλωσσος, μήπως ήθελε να τα πάει καλά με όλους η μήπως εσείς διαστρέφετε τους αγίους και τους φέρετε στα μέτρα σας;

Θα αναφέρω εν συνεχείς και το χωρίο αυτό του αγίου το οποίο ανεγράφετο και στην προκήρυξη, για να διαπίστωσι κάθε καλοπροαίρετος ποίος διαστρέφει τις ιερές γραφές και τα πατερικά κείμενα: «**Των δε Ισαύρων (φοβέραν λιστών) ένεκεν μηδέν δέδιθη λοιπόν (μη φοβάσαι ότι θα μου κάνουν κακό). Και γαρ υπέστρεψαν εις την χάραν αυτών και ο ηγεμών πάντα εποίησεν υπέρ τούτου και εν ασφαλείς εομέν πολλώ μάλλον ενταύθα όντες ή ότε εν Καισαρεία ήμεν. Ουδένα γαρ δέδοικα ως τους επισκόπους πλην ολίγων**». Όλος τόνων των Ισαύρων ένεκεν μηδέν δέδιθη και γαρ ανεχώρησεν και του κειμώνος καταλαβόντος οίκου εισί συγκεκλεισμένοι ανδρα μετά την Πεντηκοστήν εξέλθωσι». Ανέφερα όλο το χωρίον διότι ισχυριστήκατε στο κατηγορητήριο ότι το απειμώνασα και το παρεμύνησα. Βλέπετε λοιπόν εδώ όπου κατεγράφη ολόκληρη η παράγραφος ότι τα πράγματα είναι χειρότερα για σας. Οι Επισκοποι παραλλήλονται από τον άγιο με τους Ισαύρους, οι οποίοι ήσαν συμμορίες αγρίων λιστών και ο άγιος φοβείται τους επισκόπους περισσότερο από τους λιστάς. Και είναι φυσικό, όπως εξηγή, διότι αυτός Ισαύρους μπόρεσε με κάποιους τρόπους να προστατευθώ, ο δε χειμώνας τους ανάγκασε να κλεισθούν στα σπήτσια των. Από τους επισκόπους όμως υπέστη τα πάνδεινα, τα οποία όπως αναφέρεται, όταν τα εοκέπτετε μεγαλοχολούσε. Είναι δε αξιοσημείωτο αυτό το «**πλην ολίγων**», το οποίο αναφέρει ο άγιος και το οποίο σημαίνει ότι τον τέταρτο και πέμπτον αιώνα υπήρχαν πολύ λίγοι επισκοποι, τους οποίους δεν έπρεπε να φοβάσαι αλλά μπορούσιν να τους εμπιστευθής την ψυχική σου. Καταλαβαίνει λοιπ όν κανείς τον εικοστόν πρώτον αιώνα πόσο πρέπει να φοβάται τους Επισκόπους και πόσο πρέπει να φυλάγεται από αυτούς. Αυτή άλλωστε ήταν και η αρετή και αγιότητα του Χρυσοστόμου. Ενώ δηλαδή ήταν άγιος Επίσκοπος εδίδαξε και συιστούσε να φοβούνται οι χριστιανοί τους Επισκόπους, ενώ εσείς, αν και είστε τυχαρπαστος, συιστάτε τυφλή υπακοή στους Επισκόπους, προφανώς επειδή δεν μπορείτε σε οποιαδήποτε πατερική κριτική.

Και κάτι τελευταίο δια να τελειώσω με τον χρυσορρήμονα άγιο, το οποίο σας ενδιαφέρει ιδιαίτερω επειδή μπορείτε από αυτό να διακρίνετε την Ορθόδοξη Παράδοση και την ιδική σας εκλογή και χειροτονία. Είναι τμήμα από επιστολή του αγ. Ιννοκεντίου Επισκόπου Ρώμης προς τον κληρό και τον λαό της Κων/πόλεως. «**Και τις η απηγορευμένη επίνοια; Ίνα μη πρόφασις κρίσεως γένηται, εις τόπους ζώντων ιερών, άλλοι αποκαθίστανται, ως δυναμένων των εκ τοιούτων πλημμελήματος ομωμομένων ορθώς τί έχειν ή πεπράχθαι, υπό τινος κριθήναι. Ουδέ γαρ πόποτε παρά των πατέρων των ημετέρων τοιαύτα τετολμήσθαι εγνώκαμε, αλλά μάλλον κεκωλύσθαι τω μηδενί εις τόπον ζώντος χειροτονείν άλλον δεδόθαί εξουσίαν. Ου γαρ χειροτονία αδόκιμος την τιμήν δύναται αφελθείαι από των ιερών επειδήπερ ουδέ επισκόπος δύναται είναι εκείνος, ός αδικώς υποκαθίσταται**». Ίδετε λοιπόν την Ορθόδοξη Παράδοση και αν έχετε την δύναμη καθρητισθήτε σ' αυτήν. Δεν είναι, λέγει με άλλα λόγια ο Ιννοκέντιος, Επίσκοπος Κων/πόλεως ο Αρσάκιος, διότι αδικώς έχει τοποθετηθή εις την θέσιν αυτήν, ζώντος του προκατόχου του.

Θα αναφέρω ακόμη δύο - τρεις γνώμες των πατέρων για τους κακούς επισκόπους και θα κλείσω αυτήν την ενότητα της απολογίας μου, αφήνοντας κάθε καλοπροαίρετον να βγάλει τα συμπεράσματά του, δια το ποίος παρερμηνεύει και διαστρέφει τα κείμενα των γραφών και των πατέρων.

«**Και γαρ οι της του Χριστού Εκκλησίας της αληθείας εισί και οι μη της του Χριστού αληθείας όντες, ουδέ της του Χριστού εκκλησίας εισί, και τοσοούτο μάλλον, όσον αν και σοφών αυτών καταψεύδονται, ποιμένας και αρχιποιμένας εαυτούς καλούντες και υπ' άλλων καλούμενοι μηδέ γαρ προσώπους τον χριστιανισμόν αλλ' αληθείας και ακριβείς πίστεως χαρακτηρίζεσθαι μεμνημένα**». (Αγ. Γρηγόριος Παλαμάς ΕΠΕ 3, 608). Εδώ είναι χαρακτηριστικό να προσέξετε εκτός της διακρίσεως των καλών και κακών ποιμένων και Επισκόπων, την οποίαν κάνει ο

μέγας άγιος και θεολόγος Γρηγόριος ο Παλαμάς, και την διάκριση προσώπων και θεσμών. Όταν λοιπόν τα πρόσωπα προδίδουν τους θεσμούς, εμείς ακολουθούμε τους θεσμούς και όχι τα πρόσωπα, προκειμένου να ανήκομε στην διαχρονική εκκλησία και όχι στην εκκλησία του τάδε και τάδε...

«**Αν μεν γαρ επιτρέχων τις εκ φιλαρχίας δράζεται της ποιμαντικής ράβδου, μιστός και απόπτωτος Θεώ, ούτε σωζών, ούτε σωζόμενος. Αν δε κληθείς δι' ενακοπών Θεού δέξεται την προστασίαν και φίλος Θεώ και σωζών και σωζόμενος αποδεχθήσεται**». (Αγ. Θεοδώρου Στουδίτου ΡΓ. 99, 1432 Α). Αυτό το τμήμα από τον μέγα ομολογητή και όσιο Θεόδωρο τον Στουδίτη το επέλεξα, αφ' ενός μεν επειδή ανεγράφετο και στην προκήρυξη, την οποία εθεωρήσατε ύβρι εναντίον σας, αφ' έτερου δια να καταδειχθή η μεταξύ των αγίων ταύτιπσις επί του εν λόγω θέματος, η οποία συνοψίζεται εις την ρήσι των αποστολικών διαταγών «**διό φευκτέον από των φοβηρίων ποιμένων**» δηλαδή μακριά από διεφθαρμένους ποιμένες. Εν προκειμένω εδώ ο όσιος θεωρεί το επισκοπικόν αξίωμα ως προστασία του λαού, ενώ εσείς ζητάμε την προστασία των ΜΑΤ από την οργή και αποδοκιμασία του λαού. Επίσης ο όσιος οφαιίνεται ότι ο τοιούτος Επισκοπος δεν μπορεί να σώσει κανένα, ούτε φυσικά τον ίδιο τον εαυτό του και ως εκ τούτου είναι ο ίδιος ένα καρκίνωμα και μία λοιμική νόσος μέσα στην εκκλησία.

«**Βαδίζοντες δε την απλανή και ζωηφόρον οδόν, οφθαλμών μεν εκκόψομεν σκανδαλίζοντα μη τον αισθητόν αλλά τον νοητόν οίον εάν ο επίσκοπος ή ο πρεσβύτερος, οι όντες οφθαλμοί της εκκλησίας κακώς αναστρέφονται και σκανδαλίζωσι τον λαόν χρή αυτούς εκβάλεσθαι. Συμφέρων γαρ άνευ αυτών συναρθίζεσθαι εις ευκήριον οίκον, η μετ' αυτών εμπληθηναι ως μετά Άννα και Καϊάφα, εις την γένεσιν του πυρός. Ομοίως και η χειρ ο διάκονος, εάν ανάξιον τι πράττει, χωριζέσθω του θυσιαστηρίου**». (Μ. Αθανασίου ΒΕΠΕΣ 33, 199).

«**Εάν ούν τινά ίδης αδελφέ, ότι έχει οσχίμα σεμνοπρεπές, μη πρόσχας ότι ενεδέχεται κώδιον προβάτου, ότι όνομα έχει πρεσβυτέρου ή επισκόπου ή διακόνου ή ασκητού, αλλά τας πράξεις αυτού περιεργασαι ει έστι σωφρων, ει έστι φιλόδοξος, ή ελεήμων, ή αγαπητικός, ή έν προσευχαίς καρτερικός, ή υπομονητικός. Ει έχει κοιλίαν θεόν, και τον φάρυγγα άδην, νοσούν χρήματα και καρπηλιών την θεοσέβειαν, άφες αυτών ου γαρ εστι ποιμίν επιστημονικός, αλλά λύκος αρπακτικός. Ει δε οίδας τα δένδρα δοκιμάζειν από των καρπών, ποία επί τη φύσει, τη γεύσει, τη ποιότητι, πολλώ μάλλον από των έργων, οφείλεις δοκιμάζειν τους Χριστευμένους, ότι φορονίτες φημάριον ευλαβείας, ψυχών έκέπνται διαβολικήν. Ει δε και από ακανθών ου συλλεγεις σταφυλάς, ή από τριβόλων ούκα, τί υπολαμβάνεις, ότι από παραβατών έχεις τί αγαθόν ακούσαι, ή από προδοτών μαθείν τί χρήσιμος; Εκείνους τόνων αποστρέφου ως λύκους Αραβικών, και ακανθας παρακοής και τριβόλους αδικημάτων και δένδρα πονηρά. Εάν ίδης συνετόν, κατά την συμβουλευούσαν σοφίαν, όθριζε προς αυτών και σταθμούς θυρών αυτού εκτριβέτω ο πους σου, ίνα παρ' αυτού διδάχθης νόμον σκιαγραφήματα, και χαρίτων δωρήματα. Ούτε δε λόγος σοφιστικός, ή οσχίμα επιθετικόν εισάγουσιν εις την Βασιλείαν των ουρανών, αλλά πίστις τελεία και απεριέργως μετά της ενάρτου και διαλαμπούσης προνοίας**». (Μ. Αθανασίου περι ψευδοπροφηνών ΒΕΠΕΣ 33, 197).

Νομίζω ότι είναι αρκετά αυτά τα κείμενα των αγίων για να πιστοποιήσουμε ότι οι Ιερές γραφές και οι άγιοι πατέρες επιβάλλουν την εξονυχιστική θα λέγαμε έρευνα για την πίστι και την πολιτεία των ποιμένων, προκειμένου να τους αποδεχθούμε ως ποιμένες και να τους εμπιστευθούμε την διαποίμανση των ψυχών μας. Είναι ξεκάθαροι στον διαχωρισμό των καλών και κακών ποιμένων και ο λαός του Θεού πρέπει να τους ξεχωρίζει, προκειμένου να μη πλανηθή. Το αν εσείς ανήκετε στους καλούς ή στους κακούς ποιμένες και επισκόπους, αυτό όπως είναι φυσικό και όπως συνηθιστόν οι πατέρες, δεν θα μας το πείτε εσείς, ούτε ο περίγυρός σας, αλλά τα έργα σας και ο λαός του Θεού. Το αν σας εξέλεξε η σύνοδος, εξέδεσεν επ' ονόματί σας προεδρικών διατάγμα και σας εγκατέστησαν τα ΜΑΤ στη Λάρισα, αυτά, όπως αντιλαμβάνεσθε, δεν πείθουν κανέναν για να σας κατάταξη μεταξύ των καλών ποιμένων.

Εν κατακλείδι δε αναφέρω ότι επί του θέματος τούτου θα μπορούσα να αναφέρω πλήθος πατερικών χωρίων, επιφυλάσσομαι όμως αν χρειαστή να επανέλθω. Την κατηγορία δε της παρερμηνείας και διαστρόφης των ιερών γραφών και των πατερικών κειμένων πρέπει να την αποδώσετε, όπως φαίνεται, στον εαυτόν σας και στους ομοϊδέατες σας. Και επειδή στην παράγραφο αυτή του κατηγορητηρίου δεν αναφέρετε ιερούς κανόνες, οι οποίοι να τιμωρούν το υποτιθέμενο παράπτωμα και προκειμένου να μη μείνει σκοτεινό το σημείο αυτό, σας λέγω για να σας βοηθήσω ότι η παρερμηνεία και η διαστρόφη αναφέρονται στην αίρεσι και τιμωρούνται από σωρεία ιερών κανόνων, τους οποίους μπορείτε να εύρετε στο ευρετήριο του πηδαλιού ή στην κλείδα των ιερών κανόνων.

συνέχεια στο επόμενο

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΟΝΙΤΣΗΣ
Κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ (ΓΙΑ
ΤΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
- ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ
ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ)

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΔΡΥΪΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΠΩΓΩ-
ΝΙΑΝΗΣ & ΚΟΝΙΤΣΗΣ

Άριθ. Πρωτ. 96

Εν Δελβινάκιω τη 25η Σεπτεμβρίου 2009

ΕΞ. ΕΠΕΙΓΟΝ

Μακαριώτατον Αρχιεπίσκοπον

Αθηνών και πάσης Ελλάδος

κ. κ. Ιερώνυμον

Πρόεδρον Ιεράς Συνόδου

Εις Αθήνας

Μακαριώτατε Άγιε Πρόεδρε,

Εξ εγκύριου πηγής πληροφορηθήν, ότι εις την συνάντησιν των Επιτροπών «Διαλόγου» της Ορθόδοξου Εκκλησίας και των Ρωμαιοκαθολικών, η οποία θα πραγματοποιηθή εις Κύπρον τον προσεχή μήνα Οκτώβριον, πρόκειται να συζητηθή το θέμα του πρωτείου και του αλαθίτου του πάπα.

Ειδικώτερον ως προς το πρωτεϊόν, επίμονοι φήμες λέγουν ότι οι Ορθόδοξοι πρόκειται να αποδεχθούν το πρωτεϊόν ως «πρωτεϊόν τιμής» του πάπα, όπως και ήτο πράγματι, προτού οι παπικοί αποσιωπηθούν από την Εκκλησίαν. Εν τούτοις, όμως, ο πάπας θα συνεχίζη να το θεωρή ως «πρωτεϊόν εξουσίας». Οπότε τι πρόκειται να συμβή; Θα υπάρξη, μήπως, κάποιος απαράδεκτος συμβιβασμός; Προσωπικώς αδυνατώ παντελώς να παραδεχθώ τοιοῦτόν τι.

Και με το περιβόητον «αλάθητον» τι θα γίνη; Φρονώ, όθεν, Μακαριώτατε.....

όπως: α) Γνωστοποιήσετε εις την σεπτίν Ιεραρχίαν τα πρόσωπα, τα οποία θα συγκροτούν την Ορθόδοξον Επιτροπήν «Διαλόγου», ώστε να μη πάθωμεν τυχόν νέον εξευτελισμόν, ως εκείνον τον οποίον υπέστημεν προ τινων ετών εις το Μπάλαμεντ.

β) Γνωστοποιήσετε εάν εδόθη εις τα μέλη της Επιτροπής η ορθή - ορθόδοξος κατευθυντήριος γραμμή, εις εν δέον να παραμείνουν αμετακίνητα.

Η ενημέρωσις πρέπει να γίνη ανυπερθέτως εις την σεπτίν Ιεραρχίαν το συντομώτερον δυνατόν και δη άμα τη ενάρξει των εργασιών του Ιερού Σώματος.

Τα γεγονότα τρέχουν. Η αγωνία Κλήρου και Λαού οσημέραι αυξάνεται. Σας θερμopαρακαλώ, μη αδρανίσωμεν. **Οι καιροί ου μενετοί!** Έχομεν μεγάλην ευθύνην έναντι του Θεού και της Αγίας ημών Εκκλησίας.

Επί δε τούτοις, Διατελώ Ελάχιστος εν Χριστώ αδελφός

† Ο Δρυϊνούπολεως, Πωγωνιανής και Κονίτιος

ΑΝΔΡΕΑΣ

«SALTO MORTALE» ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ Κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ

του Παναγιώτη Τελεβάντου

Το 1920 εγκαινιάστηκε επίσημα η παναίρεση του Οικουμενισμού, όταν το Οικουμενικό Πατριαρχείο εξαπέλυσε τη διαβόητη εγκύκλιο «Προς τας απανταχού Εκκλησίας του Χριστού», με την οποία μετακινήθηκαν «τα αιώνια όρια ά έθεντο οι Πατέρες ημών». Αντί της ΜΙΑΣ Εκκλησίας, όπως ομολογούμε στο Σύμβολο της Πίστεως, η εγκύκλιος του 1920 θεωρεί την Ορθόδοξη Εκκλησία ως κλάδο της Χριστιανοσύνης που δεν κατέχει, αλλά πρέπει να επανεύρει με την ένωσή της με τους αιρετικούς, την αλήθεια.

Η ολέθρια Πατριαρχία Αθηναγόρα

Σε μεταγενέστερο στάδιο ο Οικουμενισμός απέκτησε νέα δυναμική εξαιτίας των ακροβατισμών του Πατριάρχη Αθηναγόρα. Επί της εποχής του «ήρθσαν» αντικανονικά αναθέματα, άρχισε «ο διάλογος της αγάπης» με τους αιρετικούς, που υποβάθμιζε τα δόγματα για να επιτευχθεί μία συνιτική

χρoιάς ένωση. Ακόμη χειρότερα ορισμένοι (όχι μόνον ο Πατριάρχης Αθηναγόρας, όπως ο ίδιος με καμάρι ομολόγησε δημόσια), αλλά και ο Πατριάρχης Ρωσίας και η Αρχιεπισκοπή Αμερικής (επί Ιακώβου) και η Αρχιεπισκοπή Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας (επί Αθηναγόρα Κοκκινάκη) έδωσαν τη Θεία Κοινωνία στους αιρετικούς! Προχώρησαν στην «προδοσία του Ιούδα», κατά τον Ιουστίνo Πόποβιτς!

«Πρόβα τζενεράλε»

με τους Μονοφυσίτες

Μετά το θάνατο του Αθηναγόρα συνομολογήθηκαν προδοτικές συμφωνίες και υπογράφηκαν πολλά αιρετικά κείμενα. Ο Ελβετίας Δαμασκηνός και οι ομόφρονές του υπέγραψαν στο Σαμπρεζύ συμφωνία, που οδήγησε θεωρητικά στην ένωση με τους Μονοφυσίτες. Η ακκόδοξη αυτή συμφωνία δεν έχει υποθετηθεί, κατά το πλείστον, από τις Ορθόδοξες Εκκλησίες. Στην πράξη, όμως, γίνεται δεκτή από ορισμένες. Στο Πατριαρχείο Αντιοχείας επικράτησε η «διακοινωνία» με τους Μονοφυσίτες. Η ίδια πρακτική με τους Μονοφυσίτες ίσχυε περιστασιακά ή συστηματικά σε ορισμένες επαρχίες του Οικουμενικού Θρόνου (Αρχιεπισκοπές Θυατείρων και Μεγάλης Βρετανίας, Αμερικής κ.λπ.). Η συμφωνία του Σαμπρεζύ, εκτός από χρήση καθ' εαυτήν, για την μη κατά Θεόν ένωση με τους Μονοφυσίτες, χρησιμοποιήθηκε ως «πρόβα τζενεράλε», για να διαπιστωθεί το εύρος της αντίστασης στα οικουμενιστικά σχέδια.

«Αδελφές Εκκλησίες»

και εξουντιομός των ορθοδόξων

Εξίσου απαράδεκτα φαινόμενα συμβαίνουν με τους Παπικούς. Καταρχήν σε θεολογικό επίπεδο μπίκαν τα θεμέλια της αποστασίας. Ο Αυστραλίας Στυλιανός προσπάθησε να επιβάλει με τη συμφωνία του Μπαλαμάντ, τη θεωρία ότι ο Παπισμός και η Ορθοδοξία είναι «αδελφές Εκκλησίες». Ο Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης Ζηζιούλας αποπειράθηκε να θεμελιώσει θεολογικά, σε ορθόδοξο έδαφος, την Αγγλικανική «βαπτισματική θεολογία», που συνιστά το μαλακό υπογάστριο της «θεωρίας των κλάδων». Παρ' όλο ότι επίσημα οι Ορθόδοξες Εκκλησίες, κατά το πλείστον, δεν υιοθέτησαν τις πιο πάνω αιρέσεις, το Οικουμενικό Πατριαρχείο (και όχι μόνον) προσπαθεί με πολλές συγκεκριμένες ενέργειες να καθιερώσει στην πράξη της Εκκλησίας τη «βαπτισματική θεολογία», τη θεολογία των «αδελφών Εκκλησιών» και τη «θεωρία των κλάδων».

Η στρατηγική

της επιβολής των αιρέσεων

Η στρατηγική του Πατριαρχείου για επι-

βολή αιρέσεων είναι να οδηγήσει, σε πρώτη φάση, σε συνιτική ένωση με τους Παπικούς και αργότερα με τους Προτεστάντες. Η συμμετοχή μας στο παγκόσμιο συμβούλιο των αιρέσεων (γνωστό ως Π.Σ.Ε.), σημαίνει ότι θεωρούμε εν ισχύ τη «θεωρία των κλάδων». Παράλληλα προλείπεται το έδαφος για την ένωση με τις άλλες θρησκείες, με τις πανθρησκειακές συναντήσεις και τις συμπροσευχές (Ασσιζη, Καμπέρρα, Λευκωσία, κ.τ.λ.). Το Πατριαρχείο κατέθεσε επίσημη πρόταση να γίνονται δεκτοί στην Ορθοδοξία οι αιρετικοί με χρίσμα και λίβελλο. Όχι με βάπτισμα. Μια πρακτική που εφαρμόζει ήδη στο κλίμα του. Προσπαθεί να εξοβελίσει την πρακτική της βάπτισσης των αιρετικών για να επιβάλει τη «Βαπτισματική Θεολογία» στην πράξη. Παράλληλα ο πάπας γίνεται δεκτός στην Κωνσταντινούπολη με θυμιατήρια και τροπάρια ως αρχηγός «αδελφής Εκκλησίας». Όχι

Μήπως έγινε η ένωση και μας το κρύβετε;

ΑΠΑΝΤΗΤΙΚΟΝ ΣΕΠΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. ΑΓΙΟΤΗΤΑ. ΤΟΝ ΠΑΠΑΝ ΡΩΜΗΣ κ.κ. ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΝ ΙΣΤ' (30.01.2006)

Άριθ. Πρωτ. 1385/2005

Τῷ Ἀγιωτάτῳ καὶ Μακαριωτάτῳ Πάπῃ τῆς Πρεσβυτέρης Ρώμης Βενεδικτῷ ΙΣΤ', ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετ' ἡμῶν» (Β' Κορ. 13.13).

Μετὰ πολλὰς χαρὰς ἐκοιμήμεθα τὴν ἀπό κ' παρελθόντος Νοεμβρίου τιμὰν ἀδελφικῆν ἐπιστολὴν τῆς Ἱεραρχίας καὶ λαῶν ἡμῶν ἀγαπῆτης Ἀποστόλης καὶ ἐδοξασαμεν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν φιλόδελρον ἐπισκοπικὴν. Τὰ ἀγαθὰ αἰσθήματα τῆς Ἱεραρχίας Ἀποστόλης, παιδαίοντες ἡμεῖς ἡμᾶς, διαφυλαχθέντα ἀνάγκη εἰς τοὺς λόγους τῆς ἐπιστολῆς καὶ εὐχριστῶν ἀποδοχῆν ἐκ μέρους ἡμῶν καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅπως, ἡ συμπλήρωσις τεσσαρακονταετίας ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἵδρυσεως τῶν ἀγαθῶν, κατὰ τὴν ιστορικὴν καὶ ἁγίαν ἡμέραν τῆς 7ης Δεκεμβρίου 1965, ἀποτελεῖ σημαντικὴν καὶ εὐλογημένην ἐπέτειον, τὴν ὁποίαν διὰ τὴν ἡμετέραν ἐκκλησίαν καὶ λαὸν ἡμῶν ἐροῦσιν εὐσεβεύοντες ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὴν Π.Π.τ.Ἐ. Ἐπισημασθέντος, ὡς ἀποκαταστάσεως τῆς ἀρχαίας ἀγάπης, διὰ τῆς ιστορικῆς ἐκείνης καὶ χριστοπροσευχῆς πράξεως τοῦ 1965. Οὐχ ἴστων, διὰ τὴν πολλὰ πάθη καὶ λῆθη παρελθόντος, ἡ ὁδὸς διαγραφέντα μακρὰ καὶ διὰ χειροσθῆ ὁ νέος Ἰσραὴλ τῆς Χάριτος καὶ ἀνεμένης νέον Ἰησοῦν Ἰὼν Νωῆ, ὅστις διὰ διασχίσεως τῶν ὁρίων ἡμετέρας ἀποδοχῆν καὶ διὰ τὴν ἀγάπην εἰς τὴν μετὰ καὶ γὰρ ῥέουσαν γῆν. Διακρίσεως τῆς ἀγάπης προσεγγίσει ἡμῶν εἰς τὴν ἀγάπην ὁ Κύριος τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ ἐρήμῳ περιπλανήσεως τοῦ λαοῦ Του. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ προσεγγίσις ἡμῶν διὰ εὐρῆς εὐκωμον ἀνταπόκρισιν. Ἄλλωστε, κατὰ τὰ διαρρέουσα τεσσαρακονταετῆ ἀπὸ τῆς ἀρσεως τῶν ἀναθεμάτων, πολλὴ καὶ γλυκὴ ἰδιωτὴ ἐπίσημοις τῆς Ἀγίας καὶ δι' ἐκείνου τῆς Ἀληθείας, ἥτοι τοῦ Θεολογικοῦ.

Βεβαίως ὁ τελευταῖος ἐδοκίμασθη ἐκ τῆς ἐμμανίας ὄψεως πολλῶν καὶ δηλητηρηθῶν. Οὐχ ἴστων, ἀπὸ κοινοῦ πάντες στρέφοντες τὸ ὄμμα εἰς τὸν ὑψηλὸν ἐπὶ τοῦ Σίλου καὶ ἰδοῦ, με νέαν ζωὴν, νέαν ἐλπίδα, ἐτοιμαζόμεθα νὰ χωρήσωμεν εἰς νέαν φάσιν τοῦ διακοπέντου Διαλόγου. Δόξα τῷ Θεῷ καὶ τούτοις καὶ πάντων ἕνεκε!

Ἡ χάρις τῆς Θεοσεβῆς Ἐορτῆς τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου καὶ Ἀποστολικοῦ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τῆς Νέας Ρώμης διὰ τὸ ὄντως πεπληρωμένη, ἐάν εἴχομεν ἐν μέσῳ ἡμῶν τὴν Ἱεραρχίαν Ἀγιωτάτην προσωπικῶς, κατὰ τὴν ἐκφρασθέντα, ἄλλωστε, ἱερὸν Αὐτῆς ἐπιθυμῶν, ἥτις ἦτο Ἰησοῦ καὶ ἡμετέρας. Οὐχ ἴστων, ἡ παρουσία ἐκ προσώπου Αὐτῆς τῆς ὑπὸ τὸν Πρόεδρον τοῦ Ποντιφικοῦ Συμβουλίου διὰ τὴν Προσῆλθιν τῆς Ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν Σαβασιματίστον Καρδινάλιον κ. Walter Kasper τιμᾶς Ἀντιπροσωπίας ἡμετέρας τὴν ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῆς προσωπικῆς ἡμῶν παρουσίας λύπην ἡμῶν, τὸ δε διαβιβάσθη ἀπὸ τοῦ διαλεχθέντος ἀδελφοῦ μῆνυμα ἀγάπης καὶ τιμῆς τῆς Ἱεραρχίας Ἀποστόλης ἐπιβουλεύσεως εὐφροσύνης τῆς καρδίας πάντων τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερῶν ἀδελφῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν ἡμετέρων. Πρὸς τούτους, ἡ ἐλπίς ὅτι, οἰσόμενοι δεῖτα συνάροισιν τῶν οἰωνήτοις κλημάτων, ἔξιν προβλέπειν καὶ καθυστερῆ ἢ χωρῶσιν ἡμετέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ ἔχουμεν τὴν τιμὴν καὶ εὐχαρίστησιν νὰ ὑποδεχθῶμεν ἡμῶς εἰς τὰς ταπεινὰς ἀλλὰς τοῦ Πρωτοκλήτου φωτιῆς τῆς ἡμέρας ἡμῶν καὶ κινεῖ τὸ πνεῦμα εἰς συναντησάμενον προσεγγίσει ὑπὲρ ἡμῶν, ὑπὲρ τῆς Ρώμης «ἐκλεκτῆς κυρίας» καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς (ἰερὸν. Ἰωάν. 6' .1) καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντος.

Δεχθῆτε, Ἀγιωτάτε, τὴν θερμὴν ἡμῶν εὐχαριστίαν διὰ τὴν ἐπιστολὴν ἡμῶν καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἱεραρχίας Ἀντιπροσωπίας ἡμῶν μετὰ τῶν εὐκωμον ἀδελφῶν ἡμῶν εὐχῶν ἐπὶ τῷ ἀφῆμενῳ νῦν ἔτι τῆς χρηστότητος Κυρίου. Εἶδε ὁ Πρωτοκλήτος Ἀνόθεος μετὰ τοῦ Κορναφίου Πέτρου καὶ πάσης τῆς ἱεράς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων χορείας νὰ εὐλογῶσιν ἄνωθεν τὰ θήματα ἡμῶν καὶ ἡμῶν εἰς ἱερῶσιον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Ἀγίας καὶ τῆς Εἱρήνης «εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ» (Φίλιπ. 1.11).

Ἐξ Ἰαννουαρίου λ'

Τῆς Ἱεραρχίας Ἀποστόλης Ἀγιωτάτης ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος

ως αιρεσιάρχης! Στη συνέλευση της Ραβέννας υπογράφηκε προωθημένης συνιτικής χροιάς εκκλησιολογικό κείμενο, το οποίο βελτιώθηκε επί τα χείρω με τις αποφάσεις της συνάντησης στην Ελούντα.

Και έπονται τα χειρότερα στη συνάντηση της Λευκωσίας τον προσεχή Οκτώβριο.

Προγραφή

παραδοσιακών προτύπων.

Στο μεταξύ έγινε μαζική κατατόμηση παραδοσιακών αντιπροσώπων Ορθόδοξων Εκκλησιών από τους διαλόγους. Οι οικουμενιστές τους θέρωσαν (και δικαίως!) ως ανυπερβλητο εμπόδιο στα προδικαστικά τους σχέδια. Διαπρεπείς ακαδημαϊκοί θεολόγοι με ορθόδοξο φρόνημα, όπως οι π. Θεόδωρος Ζήσης, Περιστερίου Χρυσόστομος, Καθηγητής Φαράντος κ.τ.λ. αντικαταστάθηκαν από ορντινάντσες της αποστασίας, ασημαντότητες, μετριόττες ή άβουλους λακέδες των οικουμενιστικών σχεδιασμών.

Επικενται τραγικές εξελίξεις

Οι καιροί «ου μενετοί». Υπάρχουν έγκυρες πληροφορίες ότι η διαφροσηση της πολιτικής των ΗΠΑ έναντι του Πατριαρχείου, ώθησε τον Παναγιώτατο να επισπεύσει ένα συνιτικής κατεύθυνσης σχέδιο ένωσης με τους Παπικούς. Στις πρόσφατες συναντήσεις

της κοινής επιτροπής του διαλόγου Ορθόδοξης και Παπισμού στην Ελούντα και στην Θεσσαλονίκη δόθηκε το στίγμα των επερχομένων δεινών. Τον Οκτώβριο στη Λευκωσία θα συνέλθει και πάλι η κοινή επιτροπή του (με την πιθανή συμμετοχή του Πάπα Βενεδικτῶ ΙΣΤ'). Πολλοί φοβούνται ότι θα εξελιχθεί σε νέα Φερράρα-Φλωρεντία. Σε αυτήν, κατά τις υπάρχουσες πληροφορίες, θα επιδιωχθεί να επιβληθεί διοικητικό σύστημα συνιτικής «πενταρχίας», υπό την προεδρία του Πάπα, που θα οδηγήσει σε συνιτική ένωση με τους Παπικούς. Αν τα σχέδια αυτά τελικά γίνουν πραγματικότητα, είναι άγνωστο, επειδή εξαρτώνται από πολλές μεταβλητές. Εκείνο που είναι βέβαιο και γι' αυτό δεν επιτρέπεται να εφρουχάσουμε, έστω και για ένα δευτερόλεπτο, είναι ότι στις συναντήσεις της κοινής επιτροπής στη Ραβέννα, στην Ελούντα και στη Θεσσαλονίκη έχουν τεθεί οι βάσεις για μία συνιτική ένωση.

Κερδομένη θα βγει η λεγόμενη «Τρίτη Ρώμη»

Αν, όμως, οι φημολογίες είναι έγκυρες και οι φόβοι βάσιμοι και αν τελικά ο Παναγιώτατος επιχειρήσει το ολέθριο άλμα στο κενό θα συνειδητοποιήσει (πολύ αργά!) ότι το μόνο που κατόρθωσε είναι να γίνει εξωμότης. Ας είναι βέβαιος ότι, με τις ακροβασίες του, δεν θα πέσει σε δίχτυ ασφαλείας, στα μαλακά, όπως ελπίζει. Θα γκρεμοτοακιστεί στα αιχμηρά βράχια της λεγομένης «Τρίτης Ρώμης» που καιροφυλακτεί, ανύστακτη στο βάθος του κρημνού. Όχι μόνο το Πατριαρχείο δεν θα σώσει, αλλά θα πεθάνει στιγματοποιημένος ως νέος Βησσαρίωνας. Επιπλέον θα δει τα οράματα του Πανολαβισμού να παίρνουν σάρκα και οστά, με σημαία τη σωτηρία της Ορθοδοξίας από τους εξωμότες της νέας Φερράρας - Φλωρεντίας. Και ας μη αυταπατάται ότι θα του δοθεί δυνατότητα αναδίπλωσης. Η Μόσχα θα αρπάξει την ουρανοκατέβατη ευκαιρία από τα μαλλιά, και το Πατριαρχείο θα καταποντιστεί στην άβυσσο συνοδευόμενο με τις αρές και τα αναθέματα της Εκκλησίας.

Οι επιλογές του

Πατριάρχη Βαρθολομαίου

Σε τελευταία ανάλυση ο Παναγιώτατος έχει δύο επιλογές. Η πρώτη είναι να στραγγαλίσει και να ατιμάσει το Πατριαρχείο με το ξεπούλημα της πίστης μας. Έχει και δεύτερη επιλογή. Να παραδώσει την ψυχή του στον Κύριο, ως ο ανύστακτος καντηλανάφτης του Γένους, στις επάλξεις της λυχνίας της Κωνσταντινουπόλεως, με ήσυχη τη συνείδηση, ότι φύλαξε μέχρις εσχάτων «την παρακαταθήκη» της Ορθοδοξίας. Υπάρχει φυσικά και τρίτη επιλογή. Αυτή, όμως, είναι στα χέρια του Θεού! Όχι του Παναγιωτάτου. Το θαύμα του Θεού, που θα επιτρέψει στο Πατριαρχείο να επιβιώσει. Άραγε η προδοσία της πίστης μας και η κατάφωρη παραβίαση των Ιερών Κανόνων είναι ό,τι καλύτερο γι' όσους περιμένουν θαύμα να σωθούν;

Ο φύλαξ της πίστεως αγρυπνεί.

Προσευχόμαστε εκτενώς ο Κύριος να φωτίσει τον Παναγιώτατο. Να λαλήσει αγαθά στην καρδιά του. Ας κάνει δεύτερες σόφρονες σκέψεις. Το ποιμνιο της Εκκλησίας αντιδρά ήδη δυναμικά. Οι αποδοκιμασίες των οικουμενιστών, από ευλαβείς χριστιανούς, στη συνάντηση της Θεσσαλονίκης και η υπογραφή του εξαίρετου κειμένου ομολογίας για τον Οικουμενισμό, από πολλούς σημαίνοντες αρχιερείς, ιερείς μοναχούς και λαϊκούς, δίνουν το στίγμα των τραγικών εξελίξεων που θα επακολουθήσουν, αν δεν αναστρέψει τα ανορθόδοξα σχέδια που έχει δρομολογήσει.

ΜΥΧΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΑΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

συνέχεια απτό τη 1η σελίδα

αυτό δηλώσεις του Πατριάρχη. Δεδομένου μάλιστα της ενδόμυξης συνηγορίας της νυν εκκλησιαστικής ηγεσίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, η ύπαρξη της οποίας εκλαμβάνεται ως «μοναδική ευκαιρία» εκ του Φαναρίου για την επίτευξη των επιδιώξεών του, δεν αποκλείονται σύντομες εξελίξεις.

Μέσα στο πλαίσιο αυτό θα επτάχυνε λ.χ. τις όποιες διαδικασίες κατάργησης της Αυτοκεφαλίας μία τεχνηέντως υποκινούμενη μετωπική αντιπαράθεση Εκκλησίας και Πολιτείας εξ αφορμής της φορολόγησης η δήμευσης η γενικότερα αμφισβήτωσης της εκκλησιαστικής περιουσίας.

Κάτι τέτοιο φυσικά δεν αποκλείεται να συμβεί αν διακρίνει κανείς τις διαθέσεις της πολιτικής ηγεσίας του τόπου και τις εντολές που αυτή δέχεται από τα παρασκηνιακά άνομα κέντρα εξουσίας εντός και εκτός Ελλάδος, που καθημερινά αποδεικνύεται πως κινούν τα νήματα των πολιτικών αποφάσεων.

Σε μία τέτοια περίπτωση η προσφυγή της Εκκλησίας της Ελλάδος στο Οικουμενικό Πατριαρχείο για δήθεν λόγους προστασίας των κεκτημένων δικαιωμάτων της θα αποτελέσει και το έναυσμα για την προσδοκώμενη και επιδιωκόμενη από τον Πατριάρχη Βαρθολομαίο επιδίωξή του.

Δεδομένης μάλιστα της υφιστάμενης αρχιερατικής αδυναμίας αλλά και της έλλειψης συντονιστικού κέντρου τυχόν αντίδρασης κάτι τέτοιο θα εκληφθεί ως μέγιστη επιτυχία και πολύ πιθανόν να χειροκροτηθεί...

Είναι αλήθεια πάντως πως όλοι οι Ορθόδοξοι Έλληνες μηδενός εξαιρουμένου τρέφουν ειλικρινά αισθήματα προς το Σεπτό Κέντρο της Ορθοδοξίας αναγνωρίζοντας τη διαχρονική πνευματική κυρίως προσφορά του στο Έθνος μας σε χαλεπούς καιρούς.

Τουτέστιν δεν υπάρχει συνειδητοποιημένος σήμερα Ορθόδοξος Χριστιανός ελληνικής καταγωγής που να μη σέβεται και να καυχιέται εν Χριστώ Ιησού του Ναζωραίου για τις άγιες εκείνες μορφές της χριστιανοσύνης που κατέστησαν στολίδια για τον ουρανό και τη γη το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο μας, σηκώνοντας αδιαμαρτύρητα το σταυρό του Κυρίου μας, ως άλλοι Σίμωνες Κυρηναίοι.

Τους γλυκύτατους καρπούς των αγώνων και του όλου έργου τους μέχρι σήμερα γεύεται η χριστιανοσύνη, όπως λ.χ. το κηρυχτικό και διδακτικό έργο του Αγίου Πατριάρχη Ιωάννη Χρυσοστόμου!

Ο σεβασμός λοιπόν των πιστών στο Σεπτό Κέντρο εκπορεύονταν βασικά από τον προσανατολισμό του στην αγιότητα του βίου και το ουσιαστικό ποιμαντικό έργο πνευματικής θωράκισης του ποιμνίου του. Η αγιότητα αυτή αποτελούσε στη διαχρονική πορεία του Πατριαρχείου μας η παρακαταθήκη και ο πραγματικός θησαυρός της Ορθοδοξίας! Αυτή η αγιότητα το μετέτρεπε σε αέφωτο πνευματικό φάρο σωτηρίας της ρωμιοσύνης, εκ του οποίου φωτίστηκαν και οδηγήθηκαν σταθερά προς την αιωνιότητα και τον Παράδεισο πάμπολλες άγιες μορφές στη Μικρά Ασία, τα Βαλκάνια και προπαντός στο Άγιο Όρος. Το ζητούμενο λοιπόν είναι αν η πνευματική αυτή ακτινοβολία του Σεπτού Κέντρου υφίσταται και σήμερα; Κατά την ταπεινή μας γνώμη πιστεύουμε πως όχι! Και η πίστη μας αυτή προκαλείται από το ότι ο Θεός αν και επέτρεψε να ελευθερωθεί το μεγαλύτερο μέρος της Ρωμιοσύνης για το λίκνο της Ορθοδοξίας, το Σεπτό Πατριαρχείο μας επέλεξε να συνεχίσει να έχει τον αλλόθρησκο εκανή χωροφύλακα. Γιατί θα μας ρωπήσετε; Αντί απαντήσεως θα σας παροτρύνουμε να διαβάσετε τις διδαχές του Αγίου Κοσμά σχετικές με τη διαφύλαξη της αγνότητας και της διαφύλαξης της πίστης της Ορθοδοξίας κατά την περίοδο της τουρκικής σκλαβιάς...

Μία ρεαλιστική λοιπόν ματιά στην όλη σύγχρονη δραστηριότητα και εκκλησιαστική πολιτική του Πατριαρχείου αρκεί για να διαφανεί η παντελής απουσία προσανατολισμού προς όλον εκείνο το θησαυρό που κληροδοτήθηκε από άγιες μορφές που το υπηρέτησαν ως διάκονοι και όχι ως κυρίαρχοι δεσπότες... Και η απουσία αυτή που ενίοτε συνοδεύεται με επιπόλαιες ατυχίες εκποιήσεις η διαφορετικά ξεπουλημένα των αξιών και των αρχών που το κοσμούσαν αποτελεί το αίτιο της σταδιακής ποιμαντικής παρακμής του.

Ο πνευματικός κατήφορος του προκλήθηκε από τον προσανατολισμό στην κοσμικότητα και στον θεομίσση οικουμενισμό, νοούμενο όχι ως διάδοση των αληθειών της πίστης αλλά κυρίως ως διεθνή αναγνώριση μιας ανούσιας κοσμικού και ευτελούς τύπου εκκλησιαστικής εξουσίας.

Μίας εξουσίας βαρύνουπων λόγων φηγού

εντυπωσιασμού και μύχων κατευθύνσεων προς μία ιδιόμορφη σατανική ειδωλολατρία, η οποία εκδηλώνεται από την μύχια επιδίωξη και αγάπη πλειάδας στελεχών που υπηρέτησαν τα τελευταία 150 χρόνια το Πατριαρχείο στον χρυσό και τον άργυρο, ερμηνευμένο λαϊκά και με τον τουρκικό όρο «μπαξίσι»...

Ουδείς λοιπόν συνετός Ορθόδοξος Χριστιανός, λαϊκός η ρασοφόρος αλλά και ο ίδιος ο τριαδικός Θεός δεν θα συνηγορήσει στην έμμεση αποδοχή της μη αμφισβητούμενης πνευματικής παρακμής του Πατριαρχικού Οίκου μέσω της επαναφοράς παλαιών δεσμών πριν μεταβληθούν τα μέχρι σήμερα δεδομένα. Γιατί δεν μπορούμε να αποδεχθούμε την πατριαρχική ρήση περί μεγάλο σταυρού όταν η εικόνα η σημερινή δείχνει ακριβώς το αντίθετο. Δεν μπορεί ο χριστιανός να υποστηρίξει ότι σηκώνει μεγάλο σταυρό όταν συνειδητά έχει επιλέξει τη χλιδή και την άνεση και τη συναναστροφή με την πλουτοκρατία, την οποία θέτει στην πρώτη γραμμή. Δεν μπορεί ο ορθόδοξος χριστιανός να μιλά για μεγάλο σταυρό, όταν συνειδητά και με τις καθημερινές του πράξεις και αποφάσεις δείχνει εμπάθεια, που κατά τον ευαγγελιστή Ιωάννη δηλόη την απουσία του Θεού από τη ζωή του. Δεν μπορεί ο ορθόδοξος χριστιανός να μιλά για μεγάλο σταυρό όταν εκλαμβάνει την οιαδήποτε κοινωνική θέση που ο Θεός επέτρεψε να έχει ως μέσον κοσμικής εξουσίας και λειτουργεί κατά τρόπον φαρμακείο... Ως εκ τούτου υπό τις παρούσες περιστάσεις δύναται να νοηθεί ως μαζοχισμός η άρση της κουτσουρεμένης Αυτοκεφαλίας της Εκκλησίας της Ελλάδος που κάθε άλλο παρά «μικρομόρφωμα» είναι, όπως την αποκάλεσε ο Μητροπολίτης Μαντινείας Αλέξανδρος σε μία προσπάθεια να καταστεί αρεστός στον Πατριάρχη.

Θα λέγαμε και στην κατάργηση του νοσηρού διοικητικού συστήματος της Αυτοκεφαλίας μόνο στην περίπτωση που το Φανάρι συνειδητοποιήσει το διακονικό ρόλο και προσανατολισθεί στην φροντίδα των φτωχών και στην πλήρη ταύτιση με το θέλημα του τριαδικού Θεού.

Θα συνανούσαμε ακόμη στην κατάργησή της όταν μοναδικός σκοπός και στόχος της ηγεσίας του Πατριαρχείου καταστεί η ανά τον κόσμο ανάδειξη της τριαδικής δύναμης, η οποία ως

Αλήθεια, Ζωή και Φως θα διαλύσει τα σύννεφα της αγνωσίας και το φαρμακείο που σήμερα σκιάζει το Σεπτό Κέντρο της Ορθοδοξίας μας.

Ποιός άλλωστε χριστιανός δεν θα ήθελε σε μία τέτοια περίπτωση να φωτίζεται από την ακτινοβολία του Αναστάσιου Χριστού και να δοξάζει τον Παντοκράτορα Πατέρα και τον Παράκλητο για τη δωρεά της σωτηρίας. Τότε θα δείτε και τη φυγή του αλλόθρησκου χωροφύλακα από το χώρο του Πατριαρχείου κατά το παράδειγμα των δαιμόνων που εξαφανίζονται μπροστά στη θέα του τριαδικού Θεού, των Ασωμάτων Δυνάμεων, της Θεομήτορος και των Αγίων Του.

Οι δηλώσεις του Πατριάρχη Βαρθολομαίου ως «θλιβερό σχίσμα» χαρακτήρισε ο Οικουμενικός Πατριάρχης κατά την επίσκεψη στην Τσαριτσάνη, τόπο καταγωγής του Κωνσταντίνου Οικονόμου του εξ Οικονόμων, κληρικού που αντίταχθηκε στη διεκδίκηση το 1833 του Αυτοκεφάλου της Εκκλησίας της Ελλάδος, την προσπάθεια διοικητικής απόσπασης από το Φανάρι. «...Καθ' ύψωσαν άλλοι, αλλοτριωμένοι πνευματικώς και επιλήσιμονες του μητρικού γάλακτος υιοί της την εσταύρωσαν δια του θλιβερού σχίσματος του 1833, ο Μέγας Οικονόμος Κωνσταντίνος, με μοναδικήν δύναμιν γραπτού και προφορικού λόγου, με προφητικήν παρησίαν και μαρτυρικών φρόνημα υπερηρησίση τα δικά της, έως ότου, εν συνεργασία μετά του Πατριαρχείου και διαφόρων υγιών εκκλησιαστικών παραγόντων, επετεύχθη η έξοδος από την δίνην, δια της εκζητήσεως της κανονικής ανακρίψεως του Αυτοκεφάλου, η οποία και εγένετο το 1850, όποτε και έκλεισεν η πληγή του σχίσματος και αποκατεστάθη η κανονικότης, η ειρήνη και η αγάπη εν τη Εκκλησία της Ελλάδος». Στο ίδιο μήκος κύματος και τα όσα είπε ο Μητροπολίτης Μαντινείας Αλέξανδρος. «Οι ισχυροί της Γης- και όπως τους κατονομάζει και ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, οι έμποροι των εθνών- μάς απέσπασαν από την αγκαλιά της Μητέρας Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας και εδημιούργησαν το μικρό μόρφωμα της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ελλάδος», είτε χαρακτηριστικά προκαλώντας προβληματισμό και ποικίλα σχόλια στους κύκλους της Ιεραρχίας.

Πηγή: ΣΤΥΛΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009

ΣΟΥ ΜΙΛΩ, ΜΕ ΑΚΟΥΣ!

Διώκτης μας

Για να προσβάλλει κανείς έναν ευγενή σκοπό ή στόχο δε χρειάζεται τίποτε άλλο από το να βάλει κανείς να τον διαφημίσει ή να μιλήσει γι' αυτόν κάποιο ανυπόληπτο πρόσωπο. Παραδείγματος χάριν να μιλήσει ο ανέντιμος για τιμιότητα, ο ψεύτης για αλήθεια, ο πόρνος για παρθεσία, ο περήφανος για ταπεινώση κ.λπ. Θα ακολουθήσει χλευασμός, περιπαικτικά χαμόγελα και πολλοί θα οιοψιθυρίσουν: «μιλάς κι εσύ!».

Το καταλαβαίνω και απολογούμαι ότι αυτή η γωνίτσα δεν ασχολείται με υψιπετή θεολογικά νοήματα που να συνεπαίρνουν (υπάρχουν και τέτοια σε άλλες σελίδες), αλλά έχει σκοπό να καυτηριάσει πράξεις και παραλείψει ανθρώπων που όχι μόνο δεν μετανοούν γι' αυτές, αλλά και καυχιούνται τραυματίζοντας έτσι την Εκκλησία. Η πίστη μας βασίζεται στην αλήθεια που δεν πρέπει να κρύβεται «για να μη σκανδαλίσει», όπως μερικοί ισχυρίζονται. Η Αγία Γραφή ουδέποτε παρασιώπησε πράξεις μη τυχόν σκανδαλίσει, όπως την προδοσία του Ιούδα, την άρνηση του Πέτρου, την αξίωση των κορυφαίων μαθητών για πρωτοκαθεδρία, την απιστία του Θωμά, την εγκατάλειψη του Δημά, την «μπαγαποντία» του Ανανία με την παρακράτηση των χρημάτων από το χωράφι κ.α. Τουναντίον τις προβάλλει αυτές τις πράξεις να παραδειγματισμό και ως αντικείμενα θεολογικών μελετών και συμπερασμάτων. Οι σκανδαλώδεις πράξεις που προξενούν τραύματα στην Εκκλησία πρέπει να στυλιτεύονται, να ελέγχονται. Πρέπει να αντιδρούμε, να φωνάζουμε. Να μην τις κρύβουμε κάτω από το χαλί σαν την «προκομμένη» νοικοκυρά!!! Ο Άγιος Ισίδωρος ο Πλουσιώτης προστάζει: «Εάν βλάπτει η θεοσέβεια ή αδικούντα αδύναμοι, μη μένεις θεατής, μη προτιμάς την ειρήνη, αλλά να σταθείς με γενναίοτητα πολεμώντας την αμαρτία έως αίματος»!!! Αυτή η στίλη, βέβαια, πού νάχει αυτή τη γενναίοτητα; Απλά διαθέτοντας λίγη ανώδυνη μελάνη προσπαθεί να καταγγείλει την ασέβεια αλλά και τη χριστεμφορία.

Αν θυμάμαι καλά, σε κάποιο περασμένο φύλλο μας γράφτηκε μια ιστορία για δωροδοκία ορισμένων ρασοφόρων (όπως ακούστηκε στις δικαστικές αίθουσες) από κατασκευαστική εταιρεία ανέγερσης μοναστηριού. «Τυχαία» βρέθηκαν σε κοινό τραπεζικό λογαριασμό 50 εκατομμύρια δραχμές στο όνομα ορισμένων... Το πώς γνώριζε ο εργολάβος τον αριθμό του λογαριασμού είναι άλλη παράμετρος!!!

Να μην τα πολυλογούμε, τελικά το μοναστήρι κτίστηκε. Είναι ο' αυτό, σύμφωνα με στοιχεία, εγγεγραμμένοι 12 μοναχοί. Πέρασα μια Κυριακή του Αυγούστου λίγο μετά τη θεία Λειτουργία και το βρήκα κλειστό... Ο γιδωβοστός που είχε το κοπάδι του έξω από την πόρτα μου είπε «έφυγαν πριν από ώρα σπινιάροντας οι καλόγεροι».

Αρχές Σεπτεμβρίου έγινε η ενθρόνιση του Ηγουμένου και του ηγουμένου συμβουλίου. Οι δυο είναι αυτοί με τον κοινό λογαριασμό (μοναχοί που ορκίστηκαν ακτημοσύνη). Ένας τρίτος είναι αυτός που όταν παλιότερα του είπαν να μείνει στο μοναστήρι, τύπως φέιγ-βολάν και τα έριξε στην ενορία του γράφοντας ότι οι ενορίες του δεν θέλουν να φύγει από την ενορία τους!!! Ο Δεσπότης ευχίθηκε να αναδειχθεί το μοναστήρι «μια όμορφη, πνευματική κυψέλη, μια άσση στην ξερή και άλυπη έρημο... Ένα πραγματικό ορμητήριο ψυχών». Ο δε ηγούμενος με δάκρυα αντιφώ-

νησε ότι «το μοναστήρι θα καταστεί ιερό κέντρο προσευχών και δεήσεων και θα σπυθεί μια ακοίμητη κανδήλα που θα αναπαύει και θα αγιάζει τους πατέρες της Ιεράς Μονής και τους ευλογημένους προσκυνητές».

Λίγο πριν την Ύψωση του Τιμίου Σταυρού, έγινε πανηγυρικά η ενθρόνιση του Ηγουμένου παρουσία μάλιστα και άλλων δύο δεσποτάδων. «Ο καθηγούμενος ανήλθε εις τον θρόνον υποβασταζόμενος υπό των συμμοναστών του και μίλησε για την αξία του μοναχισμού». Αυτά φάνηκαν στις ιστοσελίδες του διαδικτύου με έγχρωμες φωτογραφίες. Ένα λαμπερό «χολιγουντιανό» σκηνικό για εντυπώσεις και μόνο.

Λίγες μέρες μετά πέρασα ξανά να προσκυνήσω. Το μοναστήρι κλειδωμένο απέξω!!! Πάνω στην κλειδαριά υπήρχε ένα κέρμα των 2 ευρώ, αριστερά μια μπλε σακούλα με ένα μπουκαλί λάδι και στη δεξιά κολόνα, στη βάση που προορίζεται για το σμιαδέυλο μια αποξηραμένη ανθοδέσμη που άφησε κάποια ψυχή, προβληματισμένη και πονεμένη, που διψούσε για πνευματική τροφή και ζητούσε απαντήσεις στα πολλά και ποικίλα υπαρξιακά της ερωτήματα... Όσο για το λάδι; Προερχόταν ίσως από κάποιον που άκουσε το δακρυμένο ηγούμενο για την ακοίμητη κανδήλα. Κάποιες φορές, λέγεται, μερικοί προσκυνητές κρεμούσαν και πρόσφορα στην κλειδωμένη πόρτα που κατέληγαν τελικά τροφή για τα τσακάλια και τους λύκους της περιοχής...

Η οραματιζόμενη «πνευματική κυψέλη» αποδεικνύεται «άνυδρη και ξερή, νεκρή πολιτεία» αντί για «ορμητήριο ψυχών και πνευματική άσση». Σαν ένα έρημο νεκροταφείο χωριού που αραιά και πού το επισκέπτεται ο ιερέας...

Ο δήμαρχος που ήταν παρών στην ενθρόνιση πίστεψε ότι η εγκατάσταση θα είναι μόνιμη και ότι «μαϊμού» (κάτι δεν θυμίζει ο όρος «ενθρόνιση μαϊμού»;) και φρόντισε ο άνθρωπος να τοποθετηθούν δύο κάδοι απορριμμάτων, οι οποίοι φυσικά παρέμειναν άδειοι και πεντακάθαροι. Μη φανταστεί κανείς ότι ασκτεύουν νηστεύοντες σε σπιλιές (!) (Αυτός ο τρόπος άσκησης στη Λάρισα τιμωρείται...)

Λένε πως φοβούνται να μείνουν μέσα εκεί στην ερημιά. Βέβαια, πώς να ξεκόψουν από το θόρυβο της πόλης, τους πεζόδρομους, τα ίντερνετ καφέ; Το προαύλιο, άραγε, χν χωράει να παρκάρουν τα δέκα πανάκριβα Ι.Χ. έως και τζιπ; Μια «κυψέλη» χωρίς το πλήθος των μελισσών να βουίζουν, χωρίς το μέλι των θείων λόγων.

Ξοδεύτηκαν εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ, όπως γράφει και η πινακίδα, γι' αυτή την κατασκευή του ασφαλιστικού δρόμου. Μοιάζει σαν τα καταστήματα χονδρικής αυτό το μοναστήρι, που ανοίγουν μόνο όταν έρθουν λεωφορεία με προσκυνητές.

Και να σκεφτεί κανείς ότι λίγα χιλιόμετρα πιο πέρα μέσα σε ρεματιά, με κακοτρόχαλο, δούβατο δρόμο, μένει μόνιμα μια μοναχή. Αυτή ούτε φοβάται, ούτε αυτοκίνητο έχει, ούτε τριγυρνά στους πεζόδρομους της Λάρισας.

Θα 'θελα να ξέρω τι είπε για την αξία του μοναχισμού ο συνδικαιούχος του λογαριασμού όπου μπήκε η μίζα των 50 εκατομμυρίων.

Αυτά γι' αυτό το μήνα. Να με συχωρείτε αν σας στενοχώρησα ή σας κούρασα.

Γι' ο ίδιος «Κεφισαίος» αγνωστός χριστιανός που κρατάει ψηλά το λάβαρο του αγώνα για μια Εκκλησία με καλούς ποιμένες!

346 ΞΕΝΟΙ ακαδημαϊκοί ζητούν από τον ΟΜΠΑΜΑ να ακυρώσει την απόφαση του ΜΠΟΥΣ για τα Σκόπια

Όταν καταπατούνται τα δικαιώματα τότε απαιτείται άμεση, έντονη και επίμονη αντίδραση χωρίς υποχωρήσεις και συμβιβασμούς. Ιδιαίτερα, όταν τα δικαιώματα αναφέρονται στην κυριαρχία του εθνικού χώρου, στην ιστορία και εθνική συνείδηση αλλά και στην ονομασία του κράτους, καμμία υποχώρηση δεν δικαιολογείται, καθότι τα δικαιώματα αυτά είναι αναφαίρετα και παγκοσμίως αναγνωρισμένα.

Είναι γνωστό ότι η Αγγλία ενώ είχε ζητήσει να συμπεριληφθεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση ως «Μεγάλη Βρετανία» απορρίφθηκε το αίτημά της διότι αντέδρασε η Γαλλία εξ αιτίας του ότι περιοχή του κράτους της ονομάζεται Βρετανία. Έτσι έγινε δεκτή ως «Ηνωμένο Βασίλειο» - ονομασία που δεν έβλαπτε την ιστορικότητα κανενός από τα μέλη (κράτη) της Ε.Ε.

Αν, λοιπόν, οι αρμόδιοι της Ε.Ε. απέρριψαν το αίτημα της Αγγλίας για τους προαναφερθέντες λόγους, γιατί να μην ισχύσει το ίδιο και με την περίπτωση του κράτους των Σκοπίων, το οποίο θρασυτάτα, κλέβει το όνομα, την υπόσταση της Μακεδονίας μας, αλλά και ιδιοποιείται την καταγωγή του πιο σπουδαίου εκ των Ελλήνων Μακεδόνων, του Μεγάλου Αλεξάνδρου, προσπαθώντας να δημιουργήσει ιστορία και να δώσει οντότητα στην ανυπαρξία του - κάτι που κάνει το τοιμπούρι και ο κισσός που προσπαθούν να ζήσουν αφαιμάζοντας και απομυζώντας; Γιατί κάποιες (λίγες) κυβερνήσεις, που ανατράφηκαν με τα νήματα του ελληνικού πολιτισμού, έσπευσαν να αναγνωρίσουν το κράτος των Σκοπίων ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας» ενώ θα έπρεπε «να του τραβήξουν τα αυτιά»;

Γιατί ο αμερικανός Πρόεδρος κ. Ομπάμα, που κόπτεται για το σεβασμό, την εκτίμηση και την ύπαρξη της πολιτισμικής και ιστορικής παρουσίας των κρατών, δεν απορρίπτει την απερίσκεπτη απόφαση του προκάτοχου του Τζ. Μπους που αναγνώρισε μονομερώς τα Σκόπια ως «Δημοκρατία της Μακεδονίας»; Γιατί ανέχεται έναν αρτιγέννητο «νάνο» να αυθαδιάζει αναιδώς κλέπτοντας και διαστρέφοντας την ιστορία της Πατρίδας μας;

Τις ίδιες απορίες με την εφημερίδα μας έχουν και 346 Ξένοι ακαδημαϊκοί που ζητούν από τον κ. Ομπάμα να ακυρώσει την απόφαση Μπους για τα Σκόπια.

Ας δούμε όμως την εμπειροστατωμένη αυτή επιστολή προς τον αμερικανό Πρόεδρο η οποία με την πληθώρα των ιστορικών αποδείξεων, αποτελεί κόλαφο για τους ανιστόρητους (σκόπιμα) Σκοπιανούς αλλά και σύγγραμμα ιστορικής μελέτης ακόμη και για ... Προέδρους (σκόλιο του ΑΓΩΝΟΣ).

Κύριε Πρόεδρε

«Πιστεύουμε ότι η απερίσκεπτη αυτή έχει υπερβεί τα εσκαμμένα και πως οι ΗΠΑ δεν έχουν κανένα λόγο να υποστηρίξουν την υπονόμευση της ιστορίας.

Η συγκεκριμένη χώρα, με τη σύγχρονη της πρωτεύουσα, τα Σκόπια, **απεκαλείτο Παιονία στην αρχαιότητα**. Τα όρη Βόρας (Καϊμακτοσάλαν) και Όρβηλος (τα οποία αποτελούν σήμερα το βορειότερο σύνορο της Ελλάδος) αποτελούν ένα φυσικό όριο το οποίο χωρίζει και χωρίζει τη Μακεδονία από τη βόρεια γείτονα της. Το μόνο πραγματικό σημείο σύνδεσης βρίσκεται κατά μήκος του ποταμού Αζίου/Βαρδάρη, αλλά ακόμα και αυτή η κοιλάδα **“δεν αποτελεί γραμμική επικοινωνία”**, επειδή χωρίζεται από φαράγγια.

Παρότι αληθεύει πως οι Παίονες **καθυποτάχθηκαν από τον Φίλιππο Β'**, πατέρα του Αλεξάνδρου, το 358 π.Χ., δεν ήταν Μακεδόνες και δεν κατοικούσαν στη Μακεδονία. Κατά τον ίδιο τρόπο οι Αιγύπτιοι, για παράδειγμα, οι οποίοι καθυποτάχθηκαν από τον Αλέξανδρο, μπορεί να κυβερνούσαν από Μακεδόνες, συμπεριλαμβανομένης της ξακουστής Κλεοπάτρας, αλλά δεν υπήρξαν ποτέ Μακεδόνες οι ίδιοι και η Αίγυπτος δεν απεκαλείτο ποτέ Μακεδονία.

Μάλιστα η Μακεδονία και οι Έλληνες Μακεδόνες κατοικούν εδώ και **2.500 χρόνια τουλάχιστον** στα εδάφη της σύγχρονης ελληνικής επαρχίας της Μακεδονίας. Το ίδιο είδος σχέσης ισχύει και για την Αττική και τους Έλληνες Αθηναίους, το Άργος και τους Έλληνες του Άργους, την Κόρινθο και τους Έλληνες Κορινθίους κ.ο.κ.

Δεν κατανοούμε πώς οι σύγχρονοι κάτοικοι της αρχαίας Παιονίας, οι οποίοι μιλούν ολαβικά - γλώσσα η οποία **καλλιεργήθηκε στα Βαλκάνια περίπου μία χιλιετία μετά τον θάνατο του Αλεξάνδρου** - μπορούν να τον διεκδικούν ως εθνικό τους ήρωα.

Ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν **εξ ολοκλήρου και αδιαμφισβήτητα Έλληνας**. Ο προ-προ-προπάππος του, Αλέξανδρος Α', συμμετείχε στους Ολυμπιακούς Αγώνες, όπου η συμμετοχή επιτρεπόταν μόνο σε Έλληνες.

Ακόμα και πριν από τον Αλέξανδρο Α' οι Μακεδόνες τοποθετούσαν τις προγονικές τους ρίζες στο Άργος και πολλοί από τους βασιλείς τους χρησιμοποιούσαν την **κεφαλή του Ηρακλέους** - του κατ' εξοχήν Έλληνα ήρωα - στα νομίσματά τους.

Ο Ευριπίδης - ο οποίος **απεβίωσε και ενταφιάστηκε στη Μακεδονία** - έγραψε το θεατρικό του έργο «**Αρχέλαος**» προς τιμήν του θείου Φιλίππου, πατέρα του Αλεξάνδρου και το έγραψε στα ελληνικά. Ενώ βρισκόταν στη Μακεδονία ο Ευριπίδης έγραψε τις «**Βάκχες**», επίσης στα ελληνικά. Προφανώς το μακεδονικό κοινό ήταν σε θέση να καταλάβει τα όσα είχε γράψει και τα όσα άκουγε.

Ο πατέρας του Αλεξάνδρου, **Φίλιππος, κέρδισε αρκετές νίκες σε ιππικούς αγώνες στην Ολυμπία και τους Δελφούς**, τα δύο πιο ελληνικά από όλα τα ιερά της αρχαίας Ελλάδας, όπου δεν επιτρεπόταν σε μη Έλληνες να αγωνιστούν. Ακόμα πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι ο Φίλιππος ορίστηκε διοργανωτής των Πύθων Αγώνων στους Δελφούς το 346 π.Χ. Με άλλα λόγια, ο πατέρας του Μέγα Αλεξάνδρου και οι πρόγονοί του ήταν εξολοκλήρου Έλληνες.

Την ελληνική γλώσσα χρησιμοποιούσε ο Δημοσθένης και η **αντιπροσωπεία του από την Αθήνα** όταν επισκέπταν τον Φίλιππο, επίσης το 346 π.Χ. **Ένας άλλος Έλληνας του Βορρά, ο Αριστοτέλης**, πήγε για σπουδές για 20 χρόνια περίπου στην Ακαδημία του Πλάτωνα. Έπειτα επέστρεψε στη Μακεδονία και έγινε **δάσκαλος του Αλεξάνδρου Γ'.** **Στον χώρο διδασκαλίας**, ο οποίος σώζεται μέχρι σήμερα κοντά στη Νάουσα, στη Μακεδονία, **μιλούσαν ελληνικά**.

Ο Αλέξανδρος είχε πάντοτε μαζί του στις εκστρατείες την **Λιάδα του Ομήρου και συγκεκριμένα την έκδοση του Αριστοτέλη**. Ο Αλέξανδρος διέδωσε την ελληνική γλώσσα και τον ελληνικό πολιτισμό σε ολόκληρη την αυτοκρατορία του, **ιδρύοντας πόλεις και δημιουργώντας εκπαιδευτικά κέντρα**. Αυτό εξηγεί και το γεγονός ότι επιγραφές σχετικά με χαρακτηριστικούς ελληνικούς θεσμούς όπως το **Γυμνάσιο έχουν βρεθεί σε τόσο μακρινά μέρη όπως το Αφγανιστάν**. Είναι όλες γραμμένες στα ελληνικά.

Και επομένως προκύπτουν οι ερωτήσεις: **Γιατί ήταν η ελληνική γλώσσα η lingua franca σε όλη την αυτοκρατορία του Αλεξάνδρου, εφόσον ήταν «Μακεδόνες»;** **Γιατί γράφτηκε στα ελληνικά, π.χ., η Καινή Διαθήκη;**

Οι απαντήσεις είναι προφανείς: Ο Μέγας Αλέξανδρος ήταν Έλληνας, όχι Σλάβος. **Οι Σλάβοι και η γλώσσα τους δεν απαντούσαν πουθενά κοντά στον Αλέξανδρο ή την πατρίδα του παρά 1.000 χρόνια αργότερα**. Αυτό μας φέρνει πίσω στη γεωγραφική περιοχή η οποία ήταν γνωστή στην αρχαιότητα ως Παιονία.

Γιατί οι άνθρωποι που κατοικούν εκεί σήμερα να αποκαλούν εαυτούς Μακεδόνες και τη χώρα τους Μακεδονία; **Γιατί να κλέψουν μια εξολοκλήρου ελληνική μορφή και να τη μετατρέψουν σε εθνικό τους ήρωα;**

Οι **αρχαίοι Παίονες**, είτε ήταν είτε δεν ήταν Έλληνες, αναμφίβολα έγιναν **ελληνίζοντες (Greekish)** και δεν υπήρξαν ποτέ Σλάβοι. Επίσης, δεν ήταν Μακεδόνες. Η αρχαία Παιονία αποτελούσε κομμάτι της Μακεδονικής Αυτοκρατορίας. Το ίδιο ισχύει για την Ιωνία, τη Συρία, την Παλαιστίνη, την Αίγυπτο, τη Μεσοποταμία, τη Βαβυλωνία, τη Βακτριανή κ.ο.κ.

Ως εκ τούτου, μπορεί προσωρινά να έγιναν «Μακεδονικές», αλλά καμία δεν ήταν ποτέ «Μακεδονία». Η κλοπή του Φιλίππου και του Αλεξάνδρου από μια χώρα που δεν ήταν ποτέ Μακεδονία δεν μπορεί να δικαιολογηθεί. Οι παραδόσεις της αρχαίας Παιονίας θα μπορούσαν να υιοθετηθούν από τους σημερινούς κατοίκους εκείνης της γεωγραφικής περιοχής και αυτό θα μπορούσε να δικαιολογηθεί. Η επέκταση, ωστόσο, του γεωγραφικού όρου «Μακεδονία», προκειμένου να καλύψει τη νότια Γιουγκοσλαβία, δεν μπορεί να δικαιολογηθεί. Ακόμα και στα τέλη του 19ου αιώνα η λάθος αυτή χρήση υποδήλωνε νοσηρές **εδαφικές βλέψεις**. Το ίδιο κίνητρο κρύβεται πίσω από τους **σχολικούς χάρτες**, οι οποίοι απεικονίζουν την ψευδομεγάλη Μακεδονία να εκτείνεται από τα Σκόπια έως τον Όλυμπο, με ολαβική επιγραφή. Ο ίδιος χάρτης, και οι διεκδικήσεις του, βρίσκεται σε ημερολόγια, αυτοκόλλητα για αυτοκίνητα, **χαρτονομίσματα** κ.λπ., τα οποία κυκλοφορούν στο νέο κράτος από τότε που διακήρυξε την ανεξαρτησία του από τη Γιουγκοσλαβία το 1991. Για ποιο λόγο μια νέα, φτωχή χώρα, η οποία περικλείεται από στεριά, να προβαίνει σε τέτοιες απερίσκεπτες ως προς την Ιστορία; Για ποιον λόγο **να χλευάζει και να προκαλεί τόσο ευθαρσώς τη γείτονα χώρα της;** Όπως και να χαρακτηρίσει κανείς μια τέτοια συμπεριφορά, είναι σαφές πως η συμπεριφορά αυτή δεν έχει σκοπό την ιστορική ακρίβεια, ούτε τη σταθερότητα στα Βαλκάνια. Είναι λυπηρό το γεγονός πως οι ΗΠΑ έχουν υποβάλει και ενθαρρύνει μια τέτοια συμπεριφορά.

Απευθύνουμε έκκληση προς εσάς, κύριε Πρόεδρε, προκειμένου να βοηθήσετε -με όποιον τρόπο κρίνετε κατάλληλο- την κυβέρνηση των Σκοπίων να κατανοήσει πως δεν μπορεί να οικοδομεί την εθνική της ταυτότητα εις βάρος της ιστορικής αλήθειας. Η διεθνής μας κοινότητα δεν μπορεί να επιβιώσει όταν αγνοούμε την Ιστορία, πόσω μάλλον όταν την επινοούμε».

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Χαράλ. Γρ. Κοντού, Δικηγόρου - γ.σ. ΑΣΠΕ

Με αφορμή σχετικό δημοσίευμα, μικρό σε τυπογραφικά στοιχεία, αλλά μεγάλο σε ενδιαφέρον, που δημοσιεύτηκε στον τύπο “Κόσμος” της 28-8-2009, θα ασχοληθούμε σήμερα. Το μετέφερε στην εφημερίδα, ο με τα αρχικά Χ.Ψ., και είναι απόψεις του αντιπροέδρου της Ν.Ε. του ΛΑΟΣ Λάρισας, πολιτευτή στο νομό Λάρισας κ. Χρήστου Μπέλτσιου και αναφέρεται στις σχέσεις κράτους και θρησκείας.

Το θέμα έχει γενικότερη σημασία και οι απόψεις του συντάκτη του κειμένου εκφράζονται και από άλλους. Δεν γνωρίζουμε αν οι απόψεις του συντάκτη τους είναι και επίσημες θέσεις του κομματικού του χώρου που πολιτεύεται ή είναι προσωπικές του. Όπως και να έχει το πράγμα, νομίζουμε ότι χρειάζονται σχολιασμό. Πριν όμως από κάθε έκφραση ή σχολιασμό παραθέτουμε ατόφιο το κείμενο και επ' αυτού, θα εκφράσουμε τις απόψεις μας και τα ερωτήματά μας, τόσο προς το συντάκτη τους όσο και προς όσους συμφωνούν μ' αυτές τις θέσεις.

Το κείμενο έχει ως εξής: «Το σωστό κράτος δεν μένει αδιάφορο ούτε στο ζήτημα της θρησκείας γενικά, ούτε στην ιδιαίτερη θετική θρησκεία όπως είναι η ορθοδοξία. Το κράτος δεν έχει θεολογία, αλλά μια ηθική. Μέσα στο σωστό κράτος, η θρησκεία θεωρείται ως μια από τις βαθύτερες πνευματικές εκδηλώσεις και συνεπώς δεν είναι μόνο σεβαστή αλλά την υπερασπίζουμε και την προφυλάσσουμε. Το σωστό κράτος δεν δημιουργεί έναν “Θεό” όπως θέλησε να κάνει ο ροβεσπεριανός, σε μια στιγμή, κατά το υπερβολικό παραλήρημα της Συμβατικής. Δεν ζητάει το ματαιότερο, να οβήσει από τις ψυχές, όπως κάνει ο μπολοσεβικισμός. Το σωστό κράτος σέβεται τον Θεό των ασκπτών, των Αγίων, των ηρώων και ακόμη τον Θεό που βλέπει και εκλιπαρεί η απλοϊκή και πρωτόγονη καρδιά του ΛΑΟΥ».

Πιστεύουμε πως τις απόψεις του συντάκτη τις μεταφέραμε όπως δημοσιεύτηκαν.

Γενική παρατήρηση. Αν το “σωστό κράτος” το παραστήσουμε μαθηματικά σε κύκλο ή σε σύνολο, τότε, σύμφωνα με τις θέσεις-απόψεις του συντάκτη και όσων συμφωνούν μαζί του, θα έχουμε αντίστοιχα: Το μεγάλο κύκλο, που είναι το “σωστό κράτος” και μέσα σ' αυτόν υπάρχει ο μικρός κύκλος που είναι η θρησκεία. Στο σύνολο του “σωστού κράτους”, η θρησκεία είναι υποσύνολο! Νομίζουμε πως αυτό εκφράζει το κείμενο και δεν το αδικούμε. Δεν γνωρίζουμε αν θίγονται οι άλλες θρησκείες να είναι οι μικροί κύκλοι στο μεγάλο κύκλο ή τα υποσύνολα στο σύνολο του “σωστού κράτους”. Για το χριστιανισμό και μάλιστα, όπως εκφράζεται από την Ορθοδοξία και τη σιαμαία αδελφή της την Ορθοπραξία, αυτή δεν χωράει στο “μεγάλο” κύκλο του “σωστού κράτους”, ούτε είναι υποσύνολο του “σωστού κράτους”. Κάτι τέτοιο, που βγαίνει από το εν λόγω κείμενο, θα ήταν μεγάλη βλασφημία!

Ο Κύριος Ημών Ιησούς Χριστός είναι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή. Είναι ο Μεγάλος Κύκλος μέσα στον οποίο χωράει όλοι! Ακόμα και το κράτος. Αυτό είναι ο μικρός κύκλος, το υποσύνολο. Όσο αυτό αντλεί, από το Μεγάλο πνευματικό ταμείο της Ορθοδοξίας, τόσο καλύτερο μπορεί να γίνεται...

Ερωτήματα: 1) Το “σωστό κράτος” του κειμένου από τί “υλικό” γίνεται; Από τον καπιταλισμό (ζούγκλα) που θεοποιεί το χρήμα (πλούτο) και μεταβάλλει τον άνθρωπο σε μέσο ή από τον άθεο Μαρξισμό που κάνει τον άνθρωπο “ζώο” που κατασκευάζει εργαλεία;

2) Γιατί το “σωστό κράτος” δεν μένει αδιάφορο σε όλες τις θρησκείες; Αν μια θρησκεία είναι ψεύτικη, αυτή θα διδάσκει στα σχολεία του “σωστού κράτους” ως αληθινή;

3) Η ηθική του “σωστού κράτους” από πού πηγάζει; Η θεολογία, της Ορθοδοξίας, δεν χρειάζεται στο “σωστό κράτος”; Το ίδιο δεν πιστεύουν και ο Καπιταλισμός με τον Μαρξισμό;

4) Εκτός από τον Χριστιανισμό (Ορθοδοξία) υπάρχουν κι άλλες βαθύτερες πνευματικές εκδηλώσεις και μάλιστα ισότιμες; Αν η ορθοδοξία, είναι μία από όλες τις πνευματικές δυνάμεις-εκδηλώσεις, τότε δεν πρόκειται για την Ορθοδοξία των Ορθοδόξων, ως κατέκουσα την Αλήθεια, αλλά για κάτι άλλο άσομο!

5) Το θέμα δεν είναι αν το “σωστό κράτος” σέβεται τον Θεό των ασκπτών, των αγίων και των ηρώων. Το “σωστό κράτος” που δεν έχει θεολογία, ούτε την Ορθόδοξη, αλλά μια ηθική ακαθόριστη, δεν είναι ορθόδοξο και δεν μπορεί ούτε να υπερασπιστεί την ορθοδοξία ούτε να την προφυλάξει.

6) Για τους ορθόδοξους, η ορθοδοξία, όπως εκφράζεται με την Ορθοπραξία, είναι πλήρης, αυτάρκης, είναι ο ουρανός στη γη (Γεννήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανώ και επί της γης...).

7) Η Ορθοδοξία, δεν είναι μια ακίνδυνη θρησκεία για το πολυπρόσωπο κατεστημένο (θρησκευτικό, οικονομικό, πολιτικό). Είναι πνευματική επανάσταση που καλύπτει τα πάντα. Έχει το μονοπώλιο σε όλους τους τομείς.

8) Η ορθοδοξία, δεν αμείβει υλικά τον επίσκοπο με το 7πλάσιο του μισθού του έγγαμου ιερέα. Κάνει το εντελώς αντίθετο (σύμφωνα με τις ανάγκες) και ούτε επιτρέπει να υπάρχουν μεγάλα εισοδήματα (δισ εκ. δρχ.)... για τα γεράματα, όχι μόνο στο χώρο του κλήρου αλλά και στους ιδιώτες (επιχειρηματίες, εφοπλιστές κ.λπ.).

9) Τύποις είμαστε ορθόδοξοι. Μάλλον τώρα καταργείται και ο τύπος δηλ. το Χ.Ο. στις ταυτότητες. Ολοταχώς βαδίζουμε προς την θρησκεία της Νέας Εποχής. Όταν εμείς εξισώνουμε την ορθοδοξία με τις άλλες θρησκείες - έτσι δυστυχώς κάνει το δημοσίευμα για το οποίο γίνεται λόγος - βοηθάμε τις αντίκριστες δυνάμεις να μεταφέρουν τον πολυτίμο θησαυρό (ορθοδοξία) στη... χωματερή της παγκοσμιοποίησης.

10) Οι προπάτορές μου αγωνίστηκαν για του Χριστού την πίστη την Αγία και της πατρίδας την ελευθερία. Αυτό ας κάνουμε κι εμείς.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Α. Ο Θεός από την αρχή της δημιουργίας του θέτει το σταυρό, **σαν γεγονός θυσίας**, στη ζωή των ανθρώπων. Και ο άνθρωπος ευθύς εξ αρχής αποφεύγει να τον σηκώσει αποφεύγει να απαρνηθεί τον εαυτό του και τις επιθυμίες του, που είναι αντίθετες με το θέλημα του Θεού. Ο Θεός θέτει την εντολή να μη φάνε **οι πρωτόπλαστοι** από το δένδρο της γεύσεως του καλού και του κακού. Τον αφήνει ελεύθερο να γευθεί τους χιλιάδες καρπούς των φυτών και των δένδρων του παραδείσου, **αλλά του βάζει και ένα μικρό σταυρό**, μια μικρή απαγόρευση. Δεν τον αφήνει εντελώς ασύδοτο, ανεξέλεγκτο, αγάλινωτο. Του ζητά να δαμάσει τη περιέργεια του, τη λαίμαργία του, τη τάση για πλήρη ανεξαρτησία και ελευθερία. Τον τοποθετεί ηγεμόνα της δημιουργίας, υποτάσσει τα ζώα σ' αυτόν, αλλά του ζητά να σταυρώσει λίγο το εγώ του. Ο άνθρωπος αρνείται να σηκώσει αυτό το σταυρό. Τον αποστρέφεται και τον εγκαταλείπει. Και χωρίς να το καταλάβει, φορτώνεται το σταυρό των παθών του και το σταυρό του διαβόλου. Υποτάσσεται και υπακούει στις άλογες και αντίθετες επιθυμίες του και στις θανατηφόρες συμβουλές ενός αγνώστου όντος.

Ο Θεός θέλει το σταυρό αυτό όχι για να τον ταλαιπωρεί χωρίς λόγο, αλλά για να φθάσει ο άνθρωπος στη θέωση. Χωρίς το σταυρό είναι αδύνατο να φθάσει ο άνθρωπος σ' αυτό το προορισμό. Όπως είναι αδύνατο να γίνει κανείς στρατιώτης χωρίς ασκήσεις και γυμνάσια, αθλητής χωρίς καθημερινή προπόνηση και διαίτα, μορφωμένος χωρίς μελέτη και εντοίχιση στις παραδόσεις των δασκάλων του και των πνευματικών βιβλίων.

Ο Θεός, όταν βλέπει το πλάσμα του ν' απορρίπτει την αγωγή του και να μη ακολουθεί το πρόγραμμά του, προσπαθεί να το συνεφέρει και να το οδηγήσει στη μετάνοια, δηλαδή στη μεταμέλεια, στην αλλαγή νοοτροπίας, στην αλλαγή συμπεριφοράς. Προσπαθεί να το πείσει ν' αναλάβει τις ευθύνες της ανυπακοής του, και ζητώντας το έλεος του Θεού, **ν' αναλάβει ξανά το σταυρό της υπακοής και της υποταγής του στο Θεό.** Δυστυχώς ο Αδάμ απορρίπτει το σταυρό της μετανοίας και έτσι η θεραπεία του αποκλείεται.

Β. Έκτοτε το πάθημα του Αδάμ και της Εύας επαναλαμβάνεται από τους απογόνους τους. Όλοι υποτάσσονται στη φιλαυτία τους και το εγώ τους. Αγαπούν πάνω απ' όλα τον εαυτό τους και όχι το Θεό και το συνάνθρωπό τους.

Έτσι ο **Κάιν**, ο πρωτότοκος γιος των πρωτοπλάστων,

κρατά τα καλύτερα προϊόντα των αγρών του για τον εαυτό του και προσφέρει στο Θεό ως θυσία τα χειρότερα. Αρνείται να σηκώσει το σταυρό της πραγματικής θυσίας των καλύτερων προϊόντων του στο Θεό και να στερήσει τον εαυτό του απ' αυτά. Παίρνει τα καρόδια και αφήνει στο Θεό τα σόφλια, όπως λέγει ένας μύθος των αρχαίων Ελλήνων. Όταν βλέπει ότι ο Θεός δε δίδει σημασία στη θυσία του, αλλά προσέχει τη θυσία του αδελφού του Αβελ, ο οποίος δίδει στο Θεό ότι καλύτερο έχει τα πρωτότοκα των προβάτων του και τα πιο παχιά, τότε μελαγχολεί και θυμώνει. Ο Θεός του επιστά τη προσοχή ότι αυτός είναι αίτιος που δεν προσέχει τη θυσία του, **αφού δεν τη προσφέρει ορθόσταυρικά**, όπως ο αδελφός του.

Εκείνος, αντί να διορθωθεί και να μιμηθεί τον αδελφό του που είναι ανώτερός του στη προσφορά της θυσίας, τον σκοτώνει, πιστεύοντας ότι έτσι θα επιβληθεί στο Θεό, χωρίς να σηκώσει το σταυρό της θυσίας των καλύτερων προϊόντων του. **Έτσι από μη σωτός λάτρης του Θεού καταντά και δολοφόνος.** Έκτοτε η γη θα δηλητηριάζεται συνεχώς από το ανθρώπινο αίμα. Δεν δεχόμαστε το σταυρό του Θεού και επωμιζόμαστε η ανθρωπότητα φρικτούς σταυρούς του διαβόλου.

Γ. Ένας απόγονος του Κάιν, ο **Λάμεχ**, άκρατος ικανοποιητής των ορμών του, δεν περιορίζεται σε μια γυναίκα αλλά παίρνει δύο, την Αδά και τη Σελλά. Έτσι εισέρχεται στο κόσμο ο θεσμός του χαρμίου, που θα συνθλίβει τον ανθρώπινο πολιτισμό και θα δημιουργεί πλήθος παρατράγουδα. **Οι επιπτώσεις που επιφέρουν στην ανθρωπότητα οι αρνητές του σταυρού είναι φοβερές και αφάνταστα καταστροφικές για τον ανθρώπινο πολιτισμό.**

Δεν είναι τυχαίο ότι αυτός ο Λάμεχ, ο οποίος δεν σήκωσε το σταυρό της μονογαμίας, παρανοήθηκε κάποια στιγμή και επανέλαβε το αμάρτημα του Κάιν, φονεύοντας κάποιον. Τις φοβερότερες πληγές στην ανθρωπότητα τις δημιουργούν άνθρωποι ακρατές και ασύδοτοι στις ορέξεις τους.

Δ. Η αντισταυρική πορεία των ανθρώπων συνεχίζεται και οι απόγονοι του Αδάμ και της Εύας, ακολουθώντας πάντα τις προτιμήσεις τους και όχι το θέλημα του Θεού, παύουν να είναι προσωπικότητες κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση Θεού και κατανοούν «σάρκες» (Γεν. 6,3). Ο Θεός προσπαθεί να τους συνεφέρει και να τους οδηγήσει στη μετάνοια, όπως παλαιότερα προσπάθησε για τους πρωτοπλάστους και για τον Κάιν. **Αυτή τη φορά δεν τους παροτρύνει ο ίδιος άμεσα, αλλά διαλέγει ως αγνωστόφρονο το Νώε**, το μόνο δίκαιο που υπάρχει εκείνη την εποχή.

Το αξιοπροσοχής είναι ότι ο Νώε, για να προτρέψει τους συνανθρώπους του στη μετάνοια, επωμιζόταν ένα φοβερό σταυρό. Παρατά όλες τις ασχολίες του και τις υποθέσεις του και για εκατό ολόκληρα χρόνια κατασκευάζει την κιβωτό. Ο Θεός προτίμησε αυτό το έμπρακτο και συμβολικό κήρυγμα, που θα το ακολουθήσουν και άλλοι προφήτες αργότερα, για να αναγκασθούν οι άνθρωποι να πιστεύσουν στα λόγια του Θεού, βλέποντας τη θυσία που κάνει ο Νώε. Εν τέλει οι άνθρωποι δεν δίδουν σημασία στη θυσία του Νώε, ούτε στα λόγια του ότι ο Θεός θα καταστρέψει τον κόσμο, και

έτσι πραγματοποιείται ο κατακλισημός, που είναι η δεύτερη δυναμική ενέργεια του Θεού μετά την εκδίωξη των πρωτοπλάστων από τον παράδεισο. Ο Νώε επειδή σήκωσε το σταυρό του σώζεται κι αυτός και η οικογένειά του.

Ο Νώε με την οικογένειά του σώζεται από τον κατακλισημό **αλλά δυστυχώς διασώζεται και το αντισταυρικό πνεύμα.** «Ήσαν δε οι υιοί Νώε, οι εξελθόντες εκ της κιβωτού, Σημ, Χαμ, Ιάφεθ. **Χαμ δε ην πατήρ Χαναάν** (Γεν. 9,18) σημειώνει με νόημα η Γραφή, αφήνοντας στους πολύ μελετηρούς και προσεκτικούς να διαβάσουν μέσα απ' αυτό το χωρίο τι συνέβαινε στη κιβωτό την περίοδο του κατακλισημού. Ο Ιερός Χρυσόστομος, που δεν του ξεφεύγει καμιά λεπτομέρεια των Γραφών, παρατηρεί ότι αυτό το χωρίο μας αποκαλύπτει ότι, ενώ γινόταν ο κατακλισημός, ο Χαμ συνουσιαζόταν με τη γυναίκα του. Τα πάντα καταστρεφόταν, όλοι τρέμανε και λυπόταν για το χαμό ολόκληρης της ανθρωπότητας, και το κτήνος ο Χαμ εκείνη την ώρα βρήκε να εκτελεί τα συζυγικά του καθήκοντα. Έτσι, όταν βγήκανε έξω από την κιβωτό, μαζί με το Σημ, το Χαμ και τον Ιάφεθ υπήρχε και ένα μωρό ο Χαναάν.

Ο Νώε, αφού βγήκανε και αρχίσανε τις γεωργικές τους εργασίες, φύτεψε και καλλιεργήσε αμπέλι και, όταν ωριμάσαν τα σταφύλια, τα πήρε, έκανε κρασί και ήπιε πολύ, με αποτέλεσμα να μεθύσει και πάνω στο μεθύσι του να γυμνωθεί. «... Και είδε Χαμ ο πατήρ Χαναάν την γύμνωσιν του πατρός αυτού...» και φώναξε τ' αδελφία του να έρθουν και... να κάνουν χάδι. Τ' αδελφία του, μόλις άκουσαν το πάθημα του πατέρα τους, πήραν τα ρούχα του και βαδίζοντας προς τα πίσω, με τη πλάτη προς το πατέρα τους, τον πλησίασαν και τον έντυσαν. **Εδώ φαίνεται και πάλι το αντισταυρικό φρόνημα του Χαμ.** Δεν σκέφτεται ότι όλα τα καλά, ακόμη και το ότι ζει, τα οφείλει στον πατέρα του το Νώε. Δεν σκέφτεται ότι είναι ο αγαπημένος του Θεού, ο μόνος δίκαιος, μέσα σε μια εποχή που όλοι έχουν γίνει «σάρκες». Δεν σκέφτεται ότι τον πατέρα του, αν έπαθε κάτι σαν άνθρωπος, δεν πρέπει να τον κοροϊδεύει, αλλά να τον συμπαρασταθεί και να τον βοηθήσει να συνέλθει, όπως έκαναν τ' άλλα τ' αδελφία του.

Όταν δω τον άλλον να έχει ένα πρόβλημα σωματικό, πνευματικό, ηθικό, δεν τον χλευάζω ούτε τον κοροϊδεύω, αλλά τον λυπούμαι και τον συμπαραστέκομαι. **Σηκώνω το σταυρό του· δεν του βάζω άλλο βάρος.** Θα πρέπει να θυμόμαστε όλοι μας ότι ο Χριστός είναι «ο αμόνος του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου» (1ω. 1,30). Αυτός που φορτώνεται την αμαρτία μας για να μας ελαφρύνει εμάς. «Πάτερ άφες αυτοίς ου γαρ οίδασι τι ποιούσι» (Λκ. 23,34) λέγει ο Χριστός πάνω στο σταυρό. Όχι μόνο δεν ζητά τιμωρία αλλά και τους δικαιολογεί. Βέβαια, αν ο άλλος επιμένει στην αρρώστια του και θέλει παρά ταύτα να κρατά κάποιο αξίωμα, ή εάν την ανωμαλία του ή το πρόβλημά του το προβάλλει σαν κάτι το φυσιολογικό ή και το θεωρεί προτέρημα, τότε πλέον θα τον ελέγχουμε και θα τον ταλανίσουμε, γιατί υπάρχει κίνδυνος και γι' αυτόν να σαπίσει εντελώς και για την κοινωνία να μολυνθεί ανεπανόρθωτα.

Ο Νώε, μόλις συνήλθε και έμαθε τι έγινε, καταράστηκε τον Χαναάν και είπε ότι θα γίνει υπηρέτης του Σημ και του Ιάφεθ. Οι πατέρες λένε

ότι αυτή η κατάρα του Νώε είναι προφητεία υπό μορφή κατάρας, και αφορά τον Χαναάν, για να κάνει εντύπωση στον ελεεινό Χαμ και να μετανοήσει, αφού η κταντία του παιδιού είναι η χειρότερη τιμωρία για τον πατέρα. Ο Νώε λοιπόν, με την κατάρα του, προλέγει ποια θα είναι η εξέλιξη των απογόνων του Χαμ· θα γίνουν δούλοι στους λαούς που θα προέλθουν από τον Σημ και τον Ιάφεθ. Και πράγματι η ιστορία το επιβεβαιώνει ότι έτσι έγινε. **Κατ' αυτόν τον τρόπο, λόγω της άβλιας φιλαυτίας και μισανθρωπίας του Χαμ, εισέρχεται στην ανθρωπότητα ο σταυρός της δουλείας.** Οι άνθρωποι θα φωνάζουν έκτοτε «ελευθερία ισότητα, αδελφωσύνη» χωρίς να προσπαθούν να καταργήσουν την αθεοτήτά τους και τη φιλαυτία τους. Όταν είναι δούλοι θα ζητούν τα δικαιώματά τους· κι όταν γίνουν κύριοι, θα προσπαθήσουν και να επεκτείνουν τα δικαιώματά τους, θα καταργούν τα δικαιώματα των άλλων. Θα κάνουν καταστροφικές επαναστάσεις και αιματηρές εξεγέρσεις, καταστρέφοντας τα πάντα και βυθίζοντας στο αίμα την ανθρωπότητα, και θα ξεχνούν να χτυπήσουν τη φιλαυτία τους και τον εγωισμό τους.

Ε. Πολλαπλασιάσθηκαν **οι άνθρωποι** μετά απ' αυτά τα γεγονότα και έγιναν πολλοί· έγιναν αναριθμητοί. Κάνανε για πρώτη φορά τους ψημένους πλίνθους και άρχισαν να κτίζουν στερέα και με επιτυχία χρησιμοποιώντας την άσφαλο για λάσπη. Και είπαν· «ας κτίσουμε για τους εαυτούς μας μία πόλη και ένα πύργο που να φθάσει μέχρι τον ουρανό. Και έτσι θα κάνουμε το όνομά μας θνάτο πριν διασπαρθούμε σ' όλη τη γη» (Γεν. 11,4). Σ' αυτό το σημείο οι πατέρες που ερμηνεύουν τη Γραφή βλέπουν μια επανάληψη του προπατορικού αμαρτήματος. **Ο άνθρωπος επιμένει να ευτυχεί και να μεγαλουργεί εργαζόμενος και κινούμενος ανθρωποκεντρικά και όχι θεοκεντρικά.** Θέλει να γίνει θνάτος και να φθάσει στον ουρανό μόνος του χωρίς τη βοήθεια του Θεού. Ο Θεός για να τον διορθώσει, επεμβαίνει και συγχέει τις γλώσσες των ανθρώπων. Μη μπορώντας να συνεννοηθούν άφησαν την πόλη και τον πύργο ατελείωτα. **Έτσι μη δεχόμενοι το «σταυρό» της ηγεμονίας του Θεού φορτώνονται το σταυρό της πολυγλωσσίας**, που ταλαιπωρεί μέχρι σήμερα την ανθρωπότητα.

ΣΤ. Ο Θεός δεν απελπίζεται από την κατάντια της δημιουργίας του και προσπαθεί ξανά να την διορθώσει. Βρίσκει

τον **Αβραάμ**, όπως είχε βρει παλιά το Νώε, και επιχειρεί μαζί του να διορθώσει το ανθρώπινο γένος. Και για να το κάνει αυτό φορτώνει στον Αβραάμ ένα σταυρό. Του λέγει «Εξέλθε από τη γη σου, τους συγγενείς σου, από το σπίτι του πατέρα σου, και έλα στη γη που θα σε υποδείξω εγώ. Αν το κάνεις αυτό, θα δημιουργήσω από σένα ένα μεγάλο έθνος και θα σε ευλογήσω και θα δοξάσω το όνομά σου. Θα ευλογήσω αυτούς που σε ευλογούν και θα καταραστώ αυτούς που σε καταριούνται. Όχι μόνο εσύ θα είσαι ευλογημένος, αλλά θα ευλογηθούν μέσα από σένα κι όλες οι φυλές της γης» (Γεν. 12, 1-3). Ο Αβραάμ σηκώνει το σταυρό του και υπομένει όλα τα δυσάρεστα που θ' αντιμετωπίσει, ακολουθώντας τις οδηγίες του Θεού.

Κορυφαία δοκιμασία του Αβραάμ θα είναι η απαίτηση του Θεού, να θυσιάσει σ' αυτόν τον υιό του το μονογενή, τον οποίο απέκτησε μετά από 25 χρόνια αναμονή και αφού έγινε παλληκράκι πλέον. Ο Αβραάμ προχωρεί χωρίς δισταγμό και γογγυσμό στη θυσία, που είναι πολύ ανώτερη της θυσίας του Αβελ. Ο Αβελ θυσίασε τα καλύτερα του ζώα· ο Αβραάμ θυσίασε το καλύτερο και μονακριβό παιδί του. Θυσιάζει την προέκταση της σάρκας του και τη μόνη ελπίδα που είχε για να πραγματοποιηθούν οι υποσχέσεις του Θεού. Ο Αβραάμ απέδειξε ότι αγαπά το Θεό περισσότερο από τον υιό του, τον οποίο τον αγαπούσε περισσότερο από τον υιό του, τον οποίο τον θυσίασε πραγματικά.

Ο Νώε, ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ, ο Ιωσήφ είναι -όπως και ο Θεοτόκος- οι μεγάλοι σωτήρες της ανθρωπότητας. Η σωτηρία του κόσμου εξαρτήθηκε κάποια στιγμή από το μεγάλο και που είπαν στο σχέδιο του Θεού, επωμιζόμενοι βαρύ και επώδυνο σταυρό ο καθένας τους. Η ανθρωπότητα τους οφείλει πολλά.

Ζ. Μετά τον Αβραάμ έχουμε τον Ισαάκ, ο οποίος αποκτά δύο παιδιά **τον Ησαύ και τον Ιακώβ.** Ο Ησαύ σαν πρωτότοκος, σύμφωνα με το εθιμικό δίκαιο της τότε εποχής, θα έπαιρνε όλη την περιουσία του πατέρα του και το σπουδαιότερο θα κληρονομούσε την επαγγελία του Θεού να γίνει γενάρχης μεγάλου έθνους και να ευλογηθούν μέσα απ' αυτόν όλοι οι άνθρωποι της οικουμένης. Ο Ησαύ ήταν άνθρωπος γυμνασμένος, που αγαπούσε τα κνήγια, την περιπέτεια και τη δράση. Ο Ιακώβ ήταν άπλαστος, ήσυχος, σπικτικός και του άρεσε να κάνει παρέα με τη μητέρα του. Ο Ιακώβ, όμως, είχε μια σπάνια πίστη και ποθούσε όσο τίποτα άλλο την ευλογία του Θεού και τις επαγγελίες που είχε δώσει στον παππού του, τον Αβραάμ και τον πατέρα του, τον Ισαάκ.

Κάποια μέρα, που ο Ιακώβ είχε μαγειρεύσει φακή, γυρίζει ο Ησαύ από το κνήγι πενασμένος και του ζητά να φάγει. Ο Ιακώβ που έβλεπε τον αδελφό του να είναι αδιάφορος για το σχέδιο του Θεού, **όπως ήταν και ο Χαμ μέσα στην κιβωτό**, του στήνει την «παγίδα». -Αν μου δώσεις τα πρωτότοκά σου τότε θα σου δώσω τη φακή. -Βρε ποια πρωτότοκα· βάλε με να φάω και πάρε ό,τι θέλεις. -Να μου τα δώσεις με όρκο. -Σου το ορκίζομαι.

Αυτός ο διάλογος συνήλθε μεταξύ των αδελφών. **Δεν είχε καμιά επισημότητα και καμιά αναγκαστική νομική συνέπεια. Ούτε μάρτυρες υπήρχαν.** Ο Θεός όμως, που είδε τον Ησαύ να μη εκτιμά τον θησαυρό που είχε στη διάθεσή του και τον Ιακώβ να τον ποθεί σφοδρά, τον επικύρωσε στον δεύτερο. Βέβαια, απ' ότι φαίνεται στη Γένεση (33,1-11), ο Ιακώβ δεν πήρε την υλική περιουσία του πατέρα του· την άφησε στον Ησαύ και του έδωσε και επιπλέον από τη δική του. Πήρε μόνο την πνευματική ευλογία για την οποία ο Ησαύ δεν ενδιαφερόταν καθόλου. Συνεπώς δεν τον αδικήσε, αφού αυτά που ποθούσε δεν του τα στέρησε. Έτσι ο γήινος και χοϊκός Ησαύ βγήκε έξω από το σχέδιο του Θεού, τη δόξα και την ευλογία του. Δεν εκτίμησε το θησαυρό και γι' αυτό τον αντάλλαξε μ' ένα πιάτο φακή! Για να μη σηκώσει το προσωρινό σταυρό της υλικής πείνας άφησε τον εαυτό του αιώνια ησθητικό.

Πνευματικοί απόγονοι του Ησαύ είναι το πλείστον των Νεοελλήνων. Το βράδυ της αναστάσεως, μόλις άκουσαν το «Χριστός Ανέστη», γυρίζουν την πλάτη στον Ιερέα και φεύγουν για να φάνε μια ώρα νωρίτερα την μαγειρίτσα. Δεν υπομένουν μια ώρα «ταλαιπωρία» και χάνουν τη θεία κοινωνία, τη χαρά της αναστάσεως, την αιώνια ζωή. Ο Ιερέας κραυγάζει, διαβάζοντας τον «Κατηχητικό λόγο του αγίου Χρυσόστομου»· «Η τράπεζα γέμει τρυφήσαστε πάντες. Ο μόσχος πολύς, μηδεις εξέλητη πεινών. Πάντες απολαύσατε το συμποσίον της πίστεως. Πάντες απολαύσατε του πλούτου της χρηστότητος». Οι Νεοέλληνες όμως έχουν κουφαθεί από καιρό.

Δεν θα ανατρέξουμε άλλο στην βιβλική ιστορία για το θέμα μας. Αρκούν τα όσα παραθέσαμε...

Ο άγιος Αυγουστίνος λέγει: «Γνωρίζω τρεις σταυρούς:

Ένα σταυρό που σώζει είναι ο σταυρός του Χριστού. Ένα σταυρό, δια του οποίου σώζεται ο άνθρωπος. Είναι ο σταυρός του καλού ληστού, που σταυρώθηκε στα δεξιά του Χριστού.

Γνωρίζω κι ένα τρίτο σταυρό, που σε κάνει να χάνεσαι για την αιωνιότητα. Είναι ο σταυρός του ληστού που σταυρώθηκε στ' αριστερό του Χριστού.

Οι τύποι αυτών των ανθρώπων, των δύο ληστών, αντιπροσωπεύουν όλη την ανθρωπότητα. Ο σταυρός του δεξιού ληστού παίρνει μέσα του, επάνω του, τον σταυρό του Χριστού και σώζεται. Ο σταυρός του αριστερού ληστού αντιπροσωπεύει τη μερίδα εκείνη των ανθρώπων, που δεν δέχονται το σταυρό του Χριστού και χάνονται. **Να ξέρουμε όμως ότι το σταυρό με κανένα τρόπο δεν μπορούμε να το αποφυγούμε.** Ας διαλέξουμε λοιπόν το σταυρό του Χριστού και όχι του διαβόλου.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ Α.Π. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
www.pmeletios.com

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Κοσμά του Αιτωλού - 24 Αυγούστου

Για τον άγιο Κοσμά του Αιτωλού ο μοναχισμός δεν σταμάτησε στην αρχή μόνο, στην αγάπη και στο θείο έρωτα, στην κλήση και στην ελευθερία. Θεμελιώνεται βεβαίως ο μοναχισμός στην εκ Παρθένου γέννηση του Κυρίου, αλλά κορυφώνεται στο **Σταυρό**. Ύψωνε παντού σταυρούς ο Κοσμάς, και σαν σύμβολο του δούλου Γένου, που περιέμενε την ανάστασή του, αλλά και σαν σύμβολο, σαν ταυτότητα της ζωής του πιστού.

Αν κάθε πιστός σηκώνει σταυρό, πολύ περισσότερο σταυρό σηκώνει ο μοναχός. Αν ένας μοναχός δεν σηκώνει σταυρό, μεγαλύτερο και βαρύτερο απ' το σταυρό των εγγάμων, τότε ας διερωτηθεί, μήπως δεν ανήκει στο μοναχισμό τον Κυρίως, που είναι ο Σταυρός. Σε τι έγκειται ο Σταυρός του μοναχού, και κατά τον άγιο Κοσμά;

• Στην **ακημοσύνη**. Ποια η περιουσία του μοναχού Κοσμά; Ούτε γρόσι δεν είχε. Ποιο το σπίτι του; Το ίδιο με το σπίτι του Κυρίου, που δεν είχε «πού την κεφαλήν κλίνει» (Ματθ. 8,20). Λέγει ο άγιος Κοσμάς: «*Αμή ωσάν θέλης να φυλάξης παρθενίαν, πρέπει πρώτον θεμέλιον να βάλης την ακημοσύνην και να μην έχης σακούλαν, να μην έχης κασέλαν.*»

Ο μοναχός έχει παραδοθή στην πρόνοια του Θεού. Αν έχη δικά του πράγματα, τότε δεν είναι μοναχός. Και ο μοναχισμός ασκεί την ακημοσύνη όχι μόνο ατομικά, αλλά και **συνολικά**. Αλλοίμονο, αν, εν ονόματι του μοναχισμού ή κάποιας Μονής, συγκεντρώνονται υλικά πράγματα, περισσότερα από τα απαραίτητα αναγκαία! Κάποτε ο μοναχισμός διέθετε μόνο σπήλαια και καλύβες, αλλά είχε αγίους. Τώρα διαθέτει αληθινά παλάτια, αλλά δεν μπορεί να ισχυριστή, ότι έχει πάντοτε όντως αφιερωμένα στο Χριστό πρόσωπα.

Οι μοναχοί είναι τα **στρουθία** του Θεού και τα μοναστήρια **φτωχές φωλιές** για τους αγίους της γης, που σε λίγο θα μεταναστεύσουν στους ουρανούς.

• Σταυρός του μοναχού και η **άσκησις**. Είναι η εκούσια σκληραγωγία. Παλεύει εναντίον των πειρασμών και των παθών. Ας ακούσουμε, πώς παρουσιάζει την πάλη του μοναχού ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: «*Και να ητηνίζης το σώμα σου, καθώς ητηνίζεις το ψάρι, με νηστείες, προσευχές, αγρυπνίες, με κατοπάθειες, δια να νεκρώνης, να ταπεινώνης την σάρκα.*»

Τα λόγια του θυμίζουν την **ασκητική εμπειρία** του αποστ. Παύλου: «*Υπόπιάζω μου το σώμα και δουλαγωγώ, μήπως άλλους κηρύξας, αυτός αδόκιμος γένωμαι*» (Α' Κορ. 9,27).

Η άσκησις του ορθόδοξου χριστιανού, και μάλιστα του άγαμου αφιερωμένου, είναι μια διαρκής βία. **Η αγία βία** προς καταστολή της αγρίας βίας, της καταπίεσεως των αμαρτωλών ορμών και παθών. Μας καταπιέζουν ο παλαιός εαυτός μας, ο κόσμος, τα σύγχρονα μέσα μαζικής ενημερώσεως. Συνθλίβουν κυριολεκτικά την ελευθερία μας. Η αντίστασις κατά του ορμητικού κακού γίνεται με τον προσωπικό μας αγώνα, με τη βία, για την οποία μιλάει ο Κύριος: «*Η βασιλεία των ουρανών βιάζεται και οι βιασταί αρπάζουσιν αυτήν*» (Ματθ. 11,12).

Μιλώντας ο άγιος Κοσμάς για το σαρκικό φρόνημα, που όλο και περισσότερο έχει απαιτήσεις, χρησιμοποιεί αποτροπιαστικές, πλην χαρακτηριστικές εικόνες: «*Να ταπεινώνης την σάρκα, όπου είναι ένας λύκος, ένα γουρούνι, ένα θηρίον, ένα λεοντάρι.*»

• Σταυρός του μοναχού και η **φυγή**. Ευλογημένος Σταυρός. Καμμία σχέση δεν έχει ο μοναχός με τον κόσμο. Προτρέπει ο Κοσμάς: «*Και να φύγης από τον κόσμον, μα περισσότερον από την γυναίκα. Το ίδιον και η καλογοραία τον άνδρα. Με άλλον τρόπον δεν ημπορεί ο καλόγηρος να σωθή, παρά μακριά να φεύγη τον κόσμον. Είναι κανέναν καλόγηρος εδώ; Φύγε, καλόγηρέ μου, πήγαινε εις την έρημον, εάν θέλης να σωθής.*»

Κάποτε τα μοναστήρια ήσαν απομακρυσμένες **αετοφωλιές** για τα πτηνά του ουρανού, τους **νοσταλγούς της ησυχίας**. Τώρα τείνουν να γίνουν **τουριστικά περίπτερα**.

Κάποτε τα μοναστήρια ήσαν όλα **άβατα**, τόποι προσευχής και ασκήσεως. Τώρα, μερικά, τείνουν να γίνουν πολυκόσμοι και **πολύβοοι** τόποι.

Ο μοναχός, κατά τον άγιο Κοσμά του Αιτωλού, είναι ασφαλής στο κελλί του. Μοναχός έξω απ' το μοναστήρι του, έξω απ' το κελλί του, έξω απ' την πνευματική του ζωή, απ' το μοναχικό του κανόνα, είναι σαν το **ψάρι** έξω απ' το νερό.

Περ. Ιωάννης ο Βαπτιστής

ΠΤΩΧΕΥΣΑΜΕ

Άρχισαν οι ναοί (κυρίως των χωριών) να μην μπορούν να αντιμετωπίσουν τα τρέχοντα έξοδά τους (ρεύμα, νερό, νεωκόρο, ψάλτες κ.α.) εξ αιτίας των εξοντωτικών τριμηνιών. Και σαν να μην έφθαναν όλα αυτά, κάθε Κυριακή, σχεδόν, και σε μεγάλες γιορτές, που οι επίτροποι βγάζουν κάποιο δίσκο για την αντιμετώπιση μέρους των εξόδων, έρχεται η Μητρόπολη και παίρνει ακόμη και αυτό το πενιχρό έσοδο για «κοινωνικές σκοπούς». Έτσι έφθασαν οι ιεροί ναοί σε κατάσταση απόγνωσης.

Έχουμε διαμαρτυρίες επιτροπών ναών, κυρίως χωριών που μας λένε: - Γράψτε κάτι για όσα συμβαίνουν μίπως και ΕΛΕΥΘΕΡΙΟ-θούμε δεν πάει άλλο θα κλείσουμε τους ναούς πτωχεύσαμε!

ΠΑΠΑ – ΑΛΜΟΥΝΙΑΣ (!)

Είναι αλήθεια ότι η Μητρόπολη Λάρισας διώρισε παπά, σε ρόλο Αλμούνια, να ελέγχει «κακοπληρωτές» ιερούς ναούς και να επιβάλει «επιτήμια».

Ρωτάμε: Ο παπα-Αλμούνιας γιατί να ελέγχει ναούς χωριών που τα οικονομικά τους είναι πενιχρά και δεν κάνει καμία βόλτα σε ναούς των πόλεων και ιδιαίτερα κατά Τύρναβο μεριά, που τα δανεικά έγιναν αγύριστα; Τα έσοδα από τα παγκάρια, τα ενοίκια κ.α. τα παίρνει ο Ξηριάς;

ΥΠΗΡΧΕ Ι.Ε.Κ.;

Ρωτούσαμε παλαιότερα: «έχει η Μητρόπολη Λάρισας εκκλησιαστικό Ι.Ε.Κ.»; Αν ναι, ας μας απαντήσει.

- 1) Διέθετε τις προϋποθέσεις;
- 2) Πώς λειτουργούσε;
- 3) Γιατί κανείς δεν το γνώριζε; Λειτουργούσε μυστικά;

Κι αν τότε όλα τα σχετικά τα κάλυπτε πέπλος μυστηρίου – τον οποίο εμείς τυχαίως ανακαλύψαμε – τώρα βλέπουμε, σχεδόν καθημερινά, σε δημοσιεύματα του τοπικού τύπου και ακούμε από το ραδιόφωνο της εκκλησίας ότι δημιουργήθηκε εκκλησιαστικό Ι.Ε.Κ., που θα στεγασθεί στο 2° Ι.Ε.Κ. Λάρισας στη συνοικία

Εκκλησιαστικό τμήμα στο 2ο ΙΕΚ Λάρισας

Ένα ακόμα τμήμα, εκκλησιαστικό, σκοπός το 2ο ΙΕΚ Λάρισας και πρόκειται να λειτουργήσει το Σεπτέμβριο στη Λάρισα, στις εγκαταστάσεις του, για το εκπαιδευτικό έτος 2009-2010, σύμφωνα με ανακοίνωση της Ιεράς Μητρόπολης Λάρισας και Τυρνάβου. Το ΙΕΚ θα λειτουργήσει στις εγκαταστάσεις του 2ου ΙΕΚ Λάρισας, που στεγάζεται στην οδό Δημοσθένους 20 στη συνοικία Νέας Σμύρνης στη Λάρισα. Πληροφορίες στο τηλέφωνο 2410-551.904 και 2410-553.798.

Ν. Σμύρνης και θα λειτουργήσει από το Σεπτέμβριο για το έτος 2009-2010.

Επειδή δεν είχαμε λάβει απάντηση στα παραπάνω ερωτήματά μας γι' αυτό και πάλι ρωτάμε:

Γιατί το προηγούμενο εκκλησιαστικό Ι.Ε.Κ. δεν το γνωστοποιήσατε όπως κάνετε τώρα με το σημερινό; Γιατί το κρ ατούσατε κρυφά; Μίπως ήταν μόνο στα χαρτιά; Τότε τα χρήματα των επιδοτήσεων του Υπουργείου για τη λειτουργία του πού πήγαν;

Ξέραμε ότι υπήρξαν κρυφά σχολεία αλλά κρυφά εκκλησιαστικά Ι.Ε.Κ. πρώτη φορά ακούμε.

Ο Λαμπαδάριος

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

Όλοι οι αγωνιζόμενοι χριστιανοί της Λάρισας και επαρχίας να είμαστε παρόντες στο προσκλητήριο του τίμιου αγώνα μας για μια Εκκλησία αγία και άμωμη κατά την ημέρα της Εθνικής μας εορτής (Τετάρτη 28 Οκτωβρίου 2009) στις 10 με 10:15 το πρωί (μετά τη Θ. Λειτουργία), στον Ι.Ν. Αγίου Αχιλλίου (πλατεία Μπτέρας). Να τιμήσουμε τους πατέρες και αδελφούς μας που έδωσαν τη ζωή τους, κατ' αυτή την περίοδο του ιστορικού ΟΧΙ του 1940, ώστε να ζούμε ελεύθεροι και εθνικά υπερήφανοι. Να στείλουμε, όπως πάντα, μήνυμα στις εκκλησιαστικές και πολιτικές αρχές ότι **η σιωπηλή παρουσία μας σημαίνει διαμαρτυρία** τόσο για τα τεκταινόμενα στο χώρο της Εκκλησίας, όσο και για την αδιαφορία και απάθεια των αρμοδίων στο χρονίζον τοπικό εκκλησιαστικό πρόβλημα. Παράλληλα, με την ειρηνική συγκέντρωσή μας δηλώνουμε την άρνησή μας στις οικουμενιστικές προσπάθειες πατριαρχών, αρχιεπισκόπων και επισκόπων για ανάδειξη του πάπα σε παγκόσμιο αρχηγό όλων των χριστιανών (βλέπετε συνέδριο Κύπρου). Επειδή ορισμένοι επώνυμοι, υψηλά ιστάμενοι, σκόπιμα και εν γνώσει τους ότι βρίσκονται εν δίκω, επιχειρούν να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα των συγκεντρώσεών μας προσπαθώντας με εκβιασμούς και απειλές να τις καταργήσουν, τους υπενθυμίζουμε το ΣΥΝΤΑΓΜΑ της ΕΛΛΑΔΑΣ που κατοχυρώνει τόσο το δικαίωμα της συνάθροισης όσο και αυτό της ελευθερίας έκφρασης, άσχετα αν αυτό τους ενοχλεί.

ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

(27 Οκτωβρίου 2009, ημέρα Τρίτη)
Η Αιμοδοσία των αγωνιζομένων Χριστιανών της Λάρισας και Επαρχίας για το Β' εξάμηνο του 2009 θα πραγματοποιηθεί στις 27 Οκτωβρίου, ημέρα Τρίτη, κατά τις ώρες 8 π.μ. μέχρι 1 μ.μ. και στο κατάστημα «Μακεδονική αγορά», στο 2ο όροφο, οδός Αιόλου 20 (όπου γίνεται η λαϊκή αγορά της Δευτέρας).

Όσοι από τους αδελφούς και φίλους του αγώνα για διάφορους λόγους αδυνατούν να προσέλθουν για αιμοδοσία τις πρωινές ώρες μπορούν να μεταβούν το απόγευμα της ίδιας ημέρας στο τμήμα αιμοδοσίας του Γενικού Νοσοκομείου της πόλης μας και κατά τις ώρες 6 – 8 μ.μ. ή και άλλη ημέρα και να δώσουν αίμα για την τράπεζα αίματος των αγωνιζομένων Χριστιανών.

Και τούτη τη φορά κάνουμε θερμή έκκληση προς όλους τους συμπολίτες μας, οι οποίοι είναι ηλικίας 18 – 60 ετών, και έχουν, φυσικά, τη δυνατότητα να δώσουν αίμα, να μην αμελήσουν το ιερό αυτό καθήκον τους, αλλά να σπεύσουν με την ίδια προθυμία και αγάπη, όπως πάντοτε, και να δώσουν λίγο από το αίμα τους τηρώντας την παράδοση που καθιέρωσε ο μακαριστός μητροπολίτης μας κυρός ΘΕΟΛΟΓΟΣ. Πρότυπό μας είναι ο Θεάνθρωπος Κύριος Ιησούς Χριστός. Εκεί, στο Σταυρό του Γολγοθά, έδωσε το πανακίρατο Αίμα Του για τη σωτηρία όλου του κόσμου. Δεν πρέπει να ξεχνούμε ποτέ ότι ο δρόμος, που οδηγεί κατευθείαν στον Θεό, περνάει από την περιοχή του πλησίον μας και πρωτίστως από την περιοχή του πάσχοντος συνανθρώπου μας. Αυτοί οι πάσχοντες συνάνθρωποί μας μάς περιμένουν κάθε εξάμηνο να τους δώσουμε λίγη χαρά, να τους μεταγγίσουμε ζωή.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ

Ο δεσπότης Λάρισας και Τυρνάβου κ. Ιγνάτιος με την μόνιμη εγκατάστασή του στη Λάρισα καθιέρωσε για ενίσχυση της Λογίας, Φιλαδελφίας και Αλληλεγγύης (Φιλόπτωχο Ταμείο) δώδεκα τακτικούς μηνιαίους δικοφορούς εράνους στους Ναούς, πρόσθετους παραμονές Πάσχα και Χριστούγεννα για “το τραπέζι του φτωχού”. Για τον ίδιο σκοπό το Δεκέμβριο διενεργείται και ο ετήσιος της Αγάπης της Αρχιεπισκοπής με κουπόνια στις ενορίες.

Παράλληλα προχώρησε στην ίδρυση του “Εναγούς Ιδρύματος ο ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ” (Συσσίτια για απόρους) του οποίου τα εβδομαδιαία έξοδα αναλαμβάνουν υποχρεωτικά εκ περιτροπής οι Ενορίες. Για εξασφάλιση εσόδων διενεργούνται κατά διαστήματα πρόσθετοι δικοφοροί έρανοι στους Ναούς και διοργανώνονται εκδηλώσεις σε κοσμικά κέντρα και λέσχες των Ενόπλων Δυνάμεων με εισιτήρια εισόδου που διακινούνται από τη Μητρόπολη και τις Ενορίες, καθώς και απογεύματα καφέ. Δικοφορούς εράνους καθιέρωσε και για τη λειτουργία του Ραδιοφωνικού σταθμού.

Ίδρυσε, ύστερα από πολυετείς εκκλήσεις του, και τη Φιλόπτωχη Αδελφότητα Κυριών, την οποία και διέλυσε πριν καλά-καλά στερεώσει, χωρίς να εξηγήσει και τους λόγους. Να αληθεύει άραγε η διάδοση ότι αιτία στάθηκε η διαφώνια των μελών του Διοικητικού της Συμβουλίου στον τρόπο διάθεσης των εσόδων από οργανωθείσα εκδήλωση στη Λέσχη της 110 Πτέρυγας Μάχης της Αεροπορίας;

Από τα έσοδα του προσκυνήματος της Αγίας Παρασκευής Τεμπών, σύμφωνα με το Καταστατικό Λειτουργίας του, περιέρχεται ποσοστό 22% στη Λογία (Φιλόπτωχο Ταμείο) και 15% στα Ευαγιά Ιδρύματα. Το ποσοστό αυτό το έτος 2005 ανήλθε αντίστοιχα σε 74.113,05 ευρώ και 50.531,62 ευρώ. Έκτοτε έπαυσε η Μητρόπολη να δημοσιοποιεί τα έσοδά του για να μην τα γνωρίζει προφανώς ο κόσμος. Τα γνωρίζει όμως ο Θεός, του οποίου η κρίση είναι αναπόφευκτη για όλους μας.

Επιπρόσθετα η Μητρόπολη εισπράττει σημαντικά ποσά και από τα τρία προσκυνήματα, των Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης Ομορφοχωρίου, Παναγίας Αρμενίου και του Αγίου Βησσαρίωνα στην πλατεία Λαού της πόλης. Και δίκαια θεωρείται από τις πλουσιότερες της Ελλαδικής Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Κατά πάγια τακτική του ο δεσπότης κ. Ιγνάτιος στις γιορτές του Πάσχα και των Χριστουγέννων επισκεπτόταν την Παιδιατρική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου της πόλης, τις φυλακές και ενίοτε το Δημοτικό Γηροκομείο προσφέροντας δώρα στα νοσηλευόμενα που δεν ξεπερνούσαν τα τρία και γλυκίσματα στους τρόφιμους των ιδρυμάτων, δίνοντας ευρεία δημοσιότητα με ανακοινώσεις και φωτογραφίες στον τοπικό τύπο.

Στο φετινό Πάσχα επισκέφθηκε το Γηροκομείο της Μητρόπολης “Παναγία Αρμενιώτισσα”, χωρίς να αποκλείονται και άλλες επισκέψεις για τις οποίες δεν δόθηκε η συνήθης δημοσιότητα.

Με βάση τα προαναφερόμενα εύλογα προβάλλον για απάντηση τα ακόλουθα **ερωτήματα**: Σε τί αποσκοπεί η λειτουργία πολλών συναφών ιδρυμάτων υπό την άμεση δική του εποπτεία; Μίπως για προσχηματικούς εισπρακτικούς λόγους;

Μίπως για να ελέγχει απόλυτα τα έσοδά τους και να τα διαθέτει κατά το δοκούν; Γιατί υποβαθμίζει το ρόλο των Ενοριών στην άσκηση της φιλανθρωπίας; Μίπως για να κερδίσει πόντους φιλοπρωχέας με ξένες προσφορές; Δεν μαθαίνει ότι το εκκλησιαστικό σκανδαλίζεται, αγανακτεί και “μουρμουρίζει” για τους ατέλειωτους δικοφορούς εράνους σχεδόν κάθε Κυριακή και γιορτή; Είναι οι φιλανθρωπικές προσφορές της Μητρόπολης ανάλογες των εισπραττόμενων χρημάτων; Πού πάνε τα τόσα χρήματα; Αμείβονται αργόσχολοι; Ξοδεύονται για επισκέψεις, εκδρομές και ταξίδια στο εσωτερικό και εξωτερικό της χώρας στο όνομα του λεγόμενου “θρησκευτικού τουρισμού”; Ξοδεύονται για γιορτές και πανηγύρια; Ξοδεύονται για προσκλήσεις και φιλοξενίες αρχιερέων, ξενόφερτων κληρικών και λαϊκών ομιλητών; Ξοδεύονται για την προβολή και διαφήμιση “του έργου” της Μητρόπολης; Πού ξοδεύονται; Γιατί δεν δημοσιοποιεί τους ετήσιους απολογισμούς εσόδων και εξόδων των διαχειριστικών ταμείων της Μητρόπολης; Απαντήσεις, βέβαια δεν πρόκειται να δοθούν. Ωστόσο η προσπάθεια, η αδιαφορία και η υπεκφυγή υποδηλώνουν αδυναμία απάντησης και έλλειψη επιχειρημάτων.

Ας αντιληφθεί επιτέλους ο κ. Ιγνάτιος ότι ο δεσπότης δεν καταξιώνεται με πολλούς εράνους, ξένες προσφορές, θεωρητικά μηνύματα και κηρύγματα και πολύ περισσότερο με ασφαλιστικά μέτρα, αγωγές και μηνύσεις, αλλά μόνον με το προσωπικό καλό του παραδείγμα.

Ας συνειδητοποιήσει ότι, σύμφωνα με την υπ' αριθ. 25/2005 απόφαση της Αρχής Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, “οι ιεράρχες είναι δημόσια πρόσωπα, προβαίνουν σε πράξεις δημοσίου συμφέροντος και η συμπεριφορά τους υπόκειται σε δημόσιο έλεγχο και κριτική”.

Ας αντιληφθεί ότι το μόνο που του μένει είναι η αποχώρησή του για μοναστήρι ειλικρινούς μετάνοιας. Ας την αποφασίσει πριν επέμβει ο Θεός, που κατά την αντίληψη του λαού μας: “Μπορεί να αργεί αλλά δεν λησμονεί”. Και κατά τους αρχαίους προγόνους μας: “Από το λίκνον μέχρι του τάφου αβέβαιο το διάστημα τούτο”.

A.K.